

Serena

Marie Agathe Boddaert

bron

Marie Agathe Boddaert, *Serena*. H. Honig, Utrecht 1898

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/bodd003sere01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

[Serena]

Serena heet ik U! - 'k Hef U omhoog
Naar 't zachte licht waarbij gij werd geboren,
Het troostend Licht, welks vleuglen overgloren
Den nacht van smart met gouden zegeboog.

'k Geloofde in 't Licht al leek 't in nacht verloren!
En van mijn smartekamer schoof ik hoog
De vensters op.... Mijn ziel devootlijk boog
Naar 't Oosten - tot de morgen trad naar voren.

O, als ik beidde en tuurde, mijn vertrouwen
Gelijk een koningsmantel om mij heen,
Werd smarte wijding door mijn vooraanschouwen!

Zoo zegen' U het Licht dat u bescheen....
Ga nu en zing, mijn dochterken sereen,
In dag van zon, - maar meest in nacht van rouwe.

[Myosotis]

Als kleine drupjes blauw om kern van geel,
 Buurtjes van vriendlijk mos en klaverkruid,
 Met wie zij wonen waar het woud ontsluit
 Zijn looverkronenzale' aan zongestreeel,

Zoo zijn mijn verzen: een heel teer gespeel
 Van kleur midde' in 't Wijde-Ernstige; gespruit
 Van blijheid als een kinderlach; gefluit
 Van kleinen vogel tusschen Groot Geheel.

Heel kleine drupjes blauw, als waren zij
 Ontgleên aan blauwe lucht bij lentgetij
 In droom van vrede, in een zacht zich geven
 Van teederheid. - Sproke van Troost, verloren
 In ruigte en diepte van het strenge Leven
 Maar dat, waar 't kan, zijn blijend blauw laat gloren.

[Als een moeder]

'k Voel me als een moeder, die met eigen hand
Haar deur ontsluit, en hare kinderen laat
Vrijwillig zwerven langs de koude straat -
Naar diepzwart woud wellicht, of windkil strand!

En als zij luistert,.... en daar omme gaat
Vinnige windvlaag, en zij nu geen wand
Van veilig huis weet om hen.... overmand
Door vrees hen roepen wil - maar 't is te laat!

Zij tuurt ze na. - De kopjes één voor één,
Met zachten glimlach, traan of boud gebaar,
Slaan juist den hoek om, weggekleind in 't klaar
Scherp licht.... Nog nooit zag zij hun tengre leên.
Zóó broos, zóó teer! En tusschen hen en haar
Voor goed nu de open wereld, stormen zwaar!

Gedichten.

Avond.

Boven mij is de lucht
Als een lief gelaat,
Waarover zachtkens
Een glimlach gaat.

En binnen in mij
Wordt het al nu zoo stil,
Of mijn heele hart
Naar den hemel wil.

Lenteboomgaard.

Hier is jonge aarde één wijde bloesemhalle.
Boomen en boomen zoover de oogen reiken
Doen takske aan takske in gulle blijheid prijken
Met bloesemsneeuw, sneeuwigste sneeuw van alle.

Is 't niet of uit zonhemel neer kwam strijken
Een vlucht van vlindertjes, zóó neergevallen
In droomerig verpoozen; duizendtallen
Van vlerkjes fijn, die vleugelbloempjes blijken?

Al mondjes 't leven drinkend in de lucht,
Gretig, intens. En 't goudlicht neergezegen
Lief koost en koestert ze. Ritsling van vlucht

Van kleinen vogel even.... Dan bewegen
Noch ritslen meer.... Àl stilte, àl teerheid: zacht
Om ons van 't leven mysterieuze macht.

Woud bij nacht.

Luister... Tusschen de stammen van het woud
Gaan zachte schreden.... zacht en zachter: 't Leven
Dat wegtrekt en zich neervlijt. Alle dreven
Zijn leeg nu van geluid; de Stilte houdt

Haar intreê en de Schemering, gedreven
Door hare broeder Nacht, dooft snel het goud
En alle purperglansjes die op 't hout
En op de verre wolken zijn verbleven.

De stammen witten op een wijle in 't dicht
Neervallend vaal als bleek gebeelde zuilen
Van droometempel zwijmend voor 't gezicht.

Dan wèg - als lichaamloos - zuilen en tuilen
Van slapend loof; weg, in 't àl-donkrend zijgen,
De ruimte in 't rond. - Zwarter het zware zwijgen....

Lentenacht.

Het heilig maanlicht wijlde op vroom en duin,
Toen ik voor 't eerst uw band voelde in de mijne;
Wij gingen als twee kindren door het fijne
Maanwazig dal, als door een toovertuin.

Niemand dan wij. Zuiver en klaar het schijnen
Der witte heuveln; witter zilverkruin
Der berken in 't lucht-ijle; 't schaduwshuin
Op 't glooiend vroom in veedrig-dunne lijnen.

Wij gingen stil en keken naar de lucht,
En naar de sprookgeworden aarde in 't ronde,
Alsof wijzelf in sproke-teedre stonde
Omwandelden in wereld waar 't gerucht
Van menschenzonde nimmer reiken konde
Hoog, in die klaarheid, onzer zielen vlucht.

Winteravondzee.

Verkilde Zee, met harer waatren zwaar
En traag gekrui tot golven laag en mat,
Onder een hemel, vaal, het koeplend klaar
In dof aaneengeboogd gewolk gevat.

Het log metaal versterft van baar na baar
Klagelijk brekend op het oeverglad;
Krijschend geklep van vogels, met gebaar
Van ijvlucht, even 't luchtstil doorspat.

't Diep, waar de zee in zieltoogt, lijkt gedolven
In mistig Rijk van Nevel, blind en dicht
Gebold boven 't loom op en neer der golven.

Lichtkaar'ge winter bergt zijn pover licht:
Zee, die den laatsten lichtglimp heeft gedronken,
Verbleekt - in 't Rijk van Nevel weggeslonken.

Herfstbosch.

De lucht is blauw met teeder pluis van rood.
Roode avondschijn brandt door het gouden woud,
En toot met vele warme lichtjes 't hout.
Zij hangen doodstil, of zij in den schoot

Van 't woud wel wilden blijven, en het groot
Mysterie opluistren, in dichtgebouwd'
Boomtempel dra te geven, als 't zijn goud
Zal offren het Mysterie van den Dood.

't Woud houdt zijn offer op zijn armen wijd
Ten hemel - die al rooder wordt - bereid,
Of 't weet hoe uit laat vlammenrood zal stijgen
Stormpriester, die 't Mysterie dienen gaat...

Onder lichthemel, stilst in 't Alom-zwijgen,
Het groote woud in kalm berusten staat.

Maanlicht.

Geklommen was de maan naar boven,
Had wolken stil uiteengeschoven,
Uit sneeuwengrot leek zij te turen,
En zilversneeuw in 't rond te sturen.

't Was of de warme zomeraarde
Het koelend zilver gretig gaarde;
Al meer en meer had ze opgevangen,
Tot al van zilver was omvangen.

Een koel, blank kleed dat verre strekte
En velden wijd en weien dekte;
Blanktrossige boomen daar geheven
Leken in zilvermeer te leven.

Zilver was 't al. De duinen lagen,
Als reuzen door den slaap verslagen,
In glimmend pantser breed ter neder.
Een zeemeeuw sloeg de zilverveder,

Dreef door het zilver van de heemlen,
En bleekte weg in 't zilverscheemlen
Boven de zee van licht doorglommen,
Waar kleine slaaprige golfjes zwommen.

Nacht.

De klare, sterrelichte vloot
Des hemels laat al in de wijde
Luchtzee haar sterrescheepjes blijde
Weerblinken boven schaduw's schoot.

En alle menschenlichtjes klein
Dempen hun flikkring, gaan versteken
Hun ongewijden gloed en breken
Niet meer het duister met hun schijn.

Zachtkens vallen alle oogen dicht....
Nu neemt de Nacht in groot erbarmen
Het heel moe Aardkind in zijn armen:
- En alles slaapt bij 't veilgend licht.

Kinderoogen.

Lente-oogen waar 't lentzonnetje in gaat schijnen,
Zoodra de wimpervenstertjes ontsluiten;
Spiegel'tjes klaar die geen menschenwereld buiten,
Maar 't eigen lentezieltje doen weerschijnen,

Zoo rustig rein dat ze in hun kristallijnen
Glanstoooverkring al 't duistre buitensluiten;
Boodschappertjes van heil die zachtkens stuiten
Verbitterd woord van wie in treurnis kwijnen;

Wijsgeertjes onbewust die in één enklen
Opslag zoo helder leeren wat het leven
Zou zijn als lust en ijdelheid niet waren;

Sproke-oogen die nog 't aangezicht der Englen
Aanschouwe' en tegenlachen, en ons even
De macht van 't Reine en Lieflijke openbaren!

Sneeuw.

Wat losse vlokjes vlos als duivedons,
Vol rust van dauwe en maanglans, dauweblank,
In veel blank wittig licht.... al meer en meer.
Elk vlokje een vleugje rust uit Grootte Rust;
Elk vlokje een vleugje glans uit Woon van Droom.

S t r o o m van wit licht nu.... witte vleugeltjes,
Sneeuwdragertjes in haastig lieflijk komen;
Alles gedempt, onwerkelijk bij dat kuisch
En kinderlijk gekoom in glansgestroom.
Een teeder nederzweven, lichtestil.
Een togedek van klank met handjes blank.
't Zwarte en te luide schuile, dat het Reine
Een wijle op aarde in sneeuweluister wijle....
Een verre wijken van wat Leven scheen....
- Luister van 't O n g e r e p t e R e i n e alleen.

Vóór 't witte bosch.

De sneeuw is gevallen den ganschen nacht,
En heeft een bosch gebouwd
Van leliereine schitterpracht:
Een bruidig woud.

't Staat onder 't sluiert zoo stil
Als vreesde 't, vol van schroom,
't Ontwaken dat verstoren wil
Zijn schoonen droom;

Alsof het luistert en luistrend nog hoort
Vallen, vallen heel zacht,
De witte vlokken uit 's hemels poort,
Open van nacht.

Over de stille, stille sneeuw.

Over de stille,
Stille sneeuw,
Diep uit de verte,
Onder de lage
Malv'-witte luchten
Nadert het tinklen
Tinklen, tinklen,
't Gulzilvrig rinklen
Aanzwellend, klankwellend,
Uitschuddend, zwierend
Een sleep van geluidjes:
Schelklike klankjes,
Pretdolle zangkjjes,
Rap, druk, uitvierend
In vreugdvlugge schatering
Bellekens-klatering,

Speldronken gierend
't Open gekamert der stille ooren in,
't Hoofd soezensvol van het blij-hel geting;
't Ledig der stil-zware lucht, 't zwijgend veld
Vleug ligsnel vol van klankvlindertjes, spatjes,
Vonkjes van dartelheid, veel duizend tikjes
 Van lachjes, snikjes
Van dolheid, helzilvrig ontweld
Aan het voortsproeiend, wegspoeiend
 Rinklen, rinklen,
 Tinklen, tinklen,
Lustigjes, luchtigjes,
IJler en fijner
Over 't stille... stillere...
Sneeuwloome... veld...

Kerstnacht.

Stil is 't in 't hooge witte Huis der Nacht.
De mane brandt er met haar zilvergloor;
Blankdoomig droomt haar licht de ruimten door....
Nog in 't wijd-verre glanst sneeuwbeemde zacht.

Stil is 't in het Heiligdom of 't Wonder wacht.

Annunziata.

[Val nu mijn woorden]

Val nu mijn woorden als heele reine
Drupjes van klank in der ooren fijne
Luistrende schelpjes; maak melodije
Van mijn gedachten, en zoetjes laat
Ze op rimpling van golvige rhythmten glijen,
Totdat de ontwaakte stilte staat
In zachten glimlach van verblijen.

Annunziata.

I.

Het is gekomen....
En weer gegaan
In ééne seconde.
- Toch heeft zij verstaan.

Wonder geworden
Tot werkelijkheid;
Stil weer in droomnacht
Slapen geleid.

Sterker dan dag toch
Die D r o o m , voor goed
Vol teere witheid
In haar gemoed.

De teere witheid
Van bloesemrein,
Als in een gaarde
Bij morgenshijn.

Zij ziet als een
Die nieuwen dag
In heel nieuw land
Voor 't eerste zag.

Al het vroegere
Weggegleên:
Groot-teer geheimnis
Om haar heen.

In zich het grootste
Geheimnis van al:
Groet van de bloeme,
Die wezen zal.

II.

Verre schoone
Lichte landouwen
Onder blauwen
Hemel ontvouwen.

Boven bloeiende
Heuvelrijen
Teeder roepen
Van klokkebeien.

Zij daar gaande
Met zachte schreden,
Al haar wenschen
Blanke gebeden.

En door den vrede
Neerzijgend wijd,
Een plechtige Stemme:
'B e r e i d ?'

III.

Een groot opjuichen
In hoog verlangen:
Vol hare ziele
Van dankenszangen....

Dan, in een drang
Niet te weerstaan,
Een week uitsnikkend
Zich laten gaan.

Groot zien van P l i c h t
In het lichtgewijde
Blijde heilige
Feestgetijde.

En zich zelf
Een dolend kind,
Dat naar 't heilige
Den weg niet vindt.

IV.

‘Samen, Liefste, neit alleen’
Veil'gende armen om haar heen;

Over haar ziel heel teeder neigen
Van een ziele gansch haar eigen;

Over haar oogen stralende oogen:
Zorgende liefde haar toegevlogen;

Innig handen samenvouwen
Tot verbond van nieuwe trouwe;

Inniger dan handenvouwen
Beider zielen-openvouwen;

Over hun hoofden, stil genegen,
Voelen als Meieregen van zegen,

En hoe Liefde's heiligheid
Breeder leven binnenleidt.

V.

O, Wonder van het worden in het Zijn!
- Rijk eeuwig Leven! met een zoet bewegen
Van uwe lippen legdet gij uw zegen,
Droomzacht en teederlijk, droomschoon en rein,

In 't hart van haar waar gij zijt neergezegen;
En lieflijk, overschaduwend het klein
Menschenbegeeren, groeit daar rein en fijn
Teederste liefde teederst leven tegen.

Engelen groeten haar: 'Gij uitverkoorne!
Tot hoogsten bloei wil u het Leven leiden;
Tot hoogste Kracht-in-Liefde laat u wijden.'

En al meer hoort zij wat haar engelen zeiden;
En al meer weet zij zich tot kracht geboren,
Ziende in visioen waartoe zij werd verkoren.

VI.

Zij gaat heel stil
Of zij droomen wou,
De jonge vrouw.

Om heel haar wezen
Glans geleid
Van teederheid.

't Hoofdje gebogen,
Maar heel veel licht
Op haar zacht lelie-aangezicht.

Oogen peinzend
En peinzend stralen,
Zien V r e u g d - waarbij geen vreugd kan halen.

't Mondje geplooid
Of 't fluistren gaat
Van een heil, dat zij nu eerst verstaat.

Handen te zaâm
In een stille zijn
Om zaligheid, waarvoor 't hart te klein.

VII.

En of zij langs de bloemen gaat
Over den zonnigen grond,
Of onder lommer van 't jong geblaart',
Al lenteloovertjes blond,

Leven en zweven en spelen om haar
Droomlichtkindertjes fijn,
- Blozende kopjes - die vragen haar:
'Wie van ons zal het zijn?'

Armpjes voelt zij, en zij ziet gaan
Voetjes vlug op en neder;
Mondjes lachen en kussen haar,
Oogsterretjes wenken teeder.

Blondjes en bruintjes. De heele tuin
Is vol zoet kindergewemel....
- De lach die licht van haar lief gezicht
Komt regelrecht uit den hemel.

Eersteling.

Eersteling.

Klein handje klopt in diepen nacht
Aan 't venster zacht,
Aan 't venster zacht,
Vraagt: 'Mag ik binnenkomen?'
Legt bei zijn vleugeltjes buiten af,
En heeft het plaatsje dat men hem gat
Gauw ingenomen.

Moe zwervertje - na reize - ligt
Met oogen dicht,
Met oogen dicht
In vasten slaap gevangen,
Maar, glanzend door de neêr oogeleên,
Vloeit hemellicht, dat daarin scheen
Vóór 't reisaanvangen.

Als een jong vogeltje sâamgekroeld,
Warmpjes omwoeld,
Warmpjes omwoeld
Door sneeuwrein, roosfijn linnen,
De knietjes hoog en de vuistjes toe
Droomt het, en laat aardlevengedoe
Rustig beginnen.

Over moedertjes mat gelaat
Een weerglans gaat,
Een weerglans gaat
Van kindje's vredig droomen;
Het ziet nog een strookje hemel daarin.
Zij voelt van zoeten hemel 't begin
Over zich komen.

De stille nachtekamer is
- Geheimenis,
Geheimenis
Van leven's teer ontglimmen -
Als een bedecel vol heilgenschijn,
Waar ranke lichtenglen vleugelfijn
In nederklimmen.

De huisgenooten als verdwaasd
Komen verbaasd,
Zoetjes verbaasd,
Al voetentippend binnen;
Kijken 't gekomene kindjen aan,
Voelen iets teeders bloeien gaan
In 't harte-binnen.

't Reine en teedere ontbloeit in 't gemoed,
Als kwam 't met spoed,
Met blijden spoed
't Kindje tegengevlogen,
Gelijk een groet van de Meie zoet
In groene weiden opengaan doet
Blij bloemenoogen.

Zachtjes, zachtjes, zachtjes aan
De engelen gaan,
De engelen gaan,
Die klein kindje geleidden
Op den weg naar zijn aardsch tehuis.
Kind en moeder naar 't vleuglengeruisch
Luisteren beiden.

Den vader is 't nog als in droom:
Na wilden stroom,
Stormenden stroom
Van wee, windstilte en suizen
Van harmonieën, nooit eer verstaan...
Hij vind geen woorden; tóch in hem gaan
Lofliedren ruizen.

Telkens keeren zijn oogen weer,
Heel teeder weer,
Heel teeder weer
Tot haar, die rust na 't lijen.
- Kan daar mysterie lieflijker zijn
Dan het ontluiken van bloemkelk-rein
Moederverblijen?

Inniglijk neemt hij haar handen saam,
Fluistert haar naam,
Haar n i e u w e n naam:
'M o e d e r !' En nader, al nader,
Neigt hij zijn hoofd tot het hare. - Teêrst,
Wijdend zijn leven, aadmen voor 't eerst
Haar lippen: 'Vader.'

Zegenszon is hun opgegaan!
Dat heeft gedaan,
Dat heeft gedaan
Klein handje's licht bewegen.
Is 't niet of 't leventje aan 't hart hun gelegd
Met ernstig' zachtbiddende oogjes zegt:
'Zegen om zegen?'

't Is of zij wijlen hand in hand
In heilig land,
In heilig land,
Begunstigde uitverkoornen!
Zij dragen 't kindbloempje en houden 't hoog,
Dat zonne kussen en koestren moog
Lief Eerstgeboorne.

En in hen zelf met heilgen gloed
Nu bloeien doet,
Nu bloeien doet
Liefde-Gebenedijde
Een hoog verlangen, sterk en rein
Om 't aanvertrouwde waard te zijn. -
Stilte is om beiden.

Morgen klimt op en schaduwzacht
Slipt weg de nacht,
Slipt weg de nacht...
Zij hebben hem geborgen
In 't veiligst plekje van hun gemoed -
Dien heil'gen Nacht met zijn zonnegroet
Schooner dan Morgen!

Morgenspelevaart.

Doe zacht de riemen zinken in de zee
Van zingend water, dat de morgenzon
Tot zingend goud maakt; zelfs de horizon
Is blank van 't goud dat zon er glippen deê.

Rijen van golsjes loopen - of begon
Vroolijke wedloop - met ons bootje mee,
Schuimkopjes even op, dan naar beneê
En - ritslend voort, waar 't oog niet volgen kon.

De wijde gulden morgen zacht vloeit vol
Van plassende geluidjes, glinstering
Van rimpeldeining, aan- en weggerol
Van waterrugjes glimmend opgelicht.
- Nu wordt de zee zoo licht of 't bootje hing
In louter luchtezee, een zee van licht....

Morgenwandeling.

In klaren morgen ben ik gegaan,
In zomermorgen, als vroeg opengegaan
Bloemen- en vogeloogen,
En de zonneboden gauw
Bergen 't kleed van witte dauw:
Nachtkleed, zorgzaam neergevlid,
Als de nacht komt aangevlogen,
Over de zomerheerlijkheid.

Hoe die daaruit te voorschijn komt!
Als een glanzenkronkel kromt
Zich de stroom door 't weigebloomt':
 Één krachtvol, breed-
Uitstroomende klaarte, als had hij geborgen
Een deel van den lichtglans van elken morgen,
Die langs zijn oppervlakte gleeed.

Zwaanranke scheepjes komen gevaren,
Vleugelenwijd,
Zwenken zoetzachtjes met droomrig gebaren
Over de waterzijigheid,
't Lichtrijke, vroolijke zeilengespreide,
Als blanke vreugdvaandeltjes op boven weide
En veld in rijpe lieflijkheid.
De hemel kijkt neer met vriendlijk gelaat
In zijn blauwsten, feestlijksten zondagstaat:
Blijmakend, wijduit in den hoogen
Trillend azuur van licht doorzogen.
Lichtschijn drupt af, ál weemlend teer
Klaarlevend lichtgoud.... áltijd meer....
Gulvlietend helle
Goudzonnige warmtewiegelwelle.
Heel de aard loopt vol: het bloemig gras
Beeft in goudwaas; het graangewas
Zingt suizend in het lichtestoeien;
Gloënde roôrozen daarin gloeien,
De vlammeke opjes, luchtig, fijn,

Vurigblij tusschen 't geelgeschijn.
Vlugge bijen en vlinders maken
Dat zij er bij zijn: lustige snaken,
Gonzende brokjes van goudbrons laken,
Kleurenvleugjes, op en neer
Dalend en rijzend in 't luchtmeer.
't Is ál één bloeien, één gloeien en blaken:
 't Leven bruist uit!
Vogelgefluit door de hoogte spruit
- Fontejntjes van klank - in juichen en kweelen
Van duizenden stemmetjes uit,
Vullen het wijde, zonheerlijke Heele
Met jubelglanzend geluidenspielen,
 Zóó blij,
Dat door 't luisterend hart als een feestmelodij,
Een sproke van zaalge belofte verluidt.

Aggy.

De morgen droomt in den lichten tuin:

Een lichtfestijn
Midde' in bloemgeschijn,
En in dien droom lichtkindje klein,
Grootoogig, op voetjes fijn.

Geurrenneurende zachte jasmijn,
En vroolijke roosjes, mondjes half open,
En gouden regen,
Neergezegen
Om haar te vertellen die aan komt loopen,
Hoe mooi een morgen kan zijn.

En paarse seringgen die 't groen doen lachen,
En in het gras zóóvele gele
Boterbloempjes op gouden stelen,
- Heel den tuin door!

En vlinders daartusschen,
En grappige musschen,
't Kopje op den grond of zij grond willen kussen.
Zij - in àl kijken en wondren er vóór.

Heel hoog òp nu haar hoofdje klein;
Beweeg der voetjes..., Een àlverblij'n
Waarheen die gaan langs het licht geloover;
Gansch haar slank gestaltetje over
 Toover
 Van lenteschijn.

Kindersproke.

Nacht is niet boos.... Als hij komt de nacht
Maakt hij den hemel open,
En veel sterren en sterretjes komen zacht
Op gouden voetjes geloopt.
Zij zijn nieuwsgierig, en naar beneê'
Zouden zij heel graag komen;
Maar ze zijn bang voor de groote zee
En voor de hooge boomen.

't Is boven óók donker.... maar *zij* hebben licht.
De zon gaf ze allemaal lichtjes,
Voordat hij naar bed ging; die houden ze dicht
Bij hun gouden sterregezichtjes.
Zij kijken, en lachen, en knikken goênacht,
En zeggen: 'je moet gaan slapen.'
Zij worden eerst naar bed gebracht,
Als de zon heeft uitgeslapen.

Ze wand'len boven den ganschen nacht
Op hun kleine bloote voetjes.
Dat doet geen pijn.... de wolken zijn zacht,
En ze gaan ook maar zoetjes, zoetjes.
Ze mogen nóóit leven maken; dát zou
De moede menschen hindren....
'k Geloof niet dat i k ze hooren zou;
Maar er zijn ook z i e k e kindren.

'k Zou heel graag eens naar boven gaan,
Als 'k wist hoe daar te komen....
Vogels hebben vleugels aan,
Die vliegen boven de boomen.
- Bouwen ze boven ook hun nest?
Of zou hun dat niet bevallen?...
En loopen je altijd alleen? - Je zoudt best
Uit je open huis kunnen vallen!

Hebben je boven ook een tuin,
En bloemen.... en kersen.... en bijen,
- Die brommen zoo! - en een hooge duin,
Waar je op en af kunt rijden?

En je moeders handen, zijn ze ook zoo zacht
Als ze je 's morgens komt wasschen,
En de zeep zoo schuimt en een watervracht
Over je rug komt plassen?

In *mijn* bosch woont een nachtegaal.
Hebben je kleine muschjes,
Die je voeren kunt? - Zijn je allemaal
Broertjes.... Broertjes en zusjes?
Ik krijg er haast ook een, 't bedje staat klaar.
Hebben jullie allemaal bedjes?
Maar waar staan ze dan, ik zie er geen.... Waar?
'k Hou 't mijne nu altijd netjes.

Twee, tien, twintig.... altijd meer
Komen je aangelopen....
In mijn oogen strooien je prikkeltjes neer....
Ik hou ze niet meer open!
Tien, zes, honderd.... ik ben te moe
Om je allemaal te tellen....
Als ik wakker word is de hemel toe....
En 'k wou nog zóó veel vertellen....

Morgen op de hei.

Ik loop langs hei - die ligt in diep azuur
Van zomerhemel rondom neergespreid -
Kleurwarme hei: een brokje oneindigheid
Van kruid en bloem, zoover ik mijmrend tuur.

Wereld en mensen weg... Alleen natuur
Zoo pas gelegeën uit rijk van rustigheid
Met glimlach ongerept: stille innigheid
Van nijver leven in het morgenuur.

Ik schroom te treden op het purprend bruin;
Ik schroom den voet te zetten op het mos
Zoo gul aaneengegroeid... Het lijkt me een bosch
Vol lommerpaadjes, of een feeëntuin
Priëlig groen en koel. - Een menschenvoet
Vertreedt zoo licht... en weet niet dat hij 't doet.

Meeuwen.

Tusschen zilvrige zee en avondgrijze lucht,
Laag rondend in egaal gewolk, dun uitgestreken,
De sneeuwen meeuwen zweven, vrij, in lange streken,
Drijven en wieken voort in lenig weeke vlucht.

Midden in 't schaduw-ijl - dat aanwaast boven 't schuimen
Der zilvren golvenzee - fijnwazig, ijl gestroom
Uit zachte schaduwzee van nacht met maangedroom,
De sneeuwen meeuwen blinken, blank van eigen pluimen.

Haar slanke vleuglen slaan spelend de sluijzee,
Die àl meer aanwaast haar geluideloze golven.
De meeuwen sneeuwen aan uit verten al bedolven:
Vleugelig vlokken spel in avond's luchtenvreê.

Het is een wiegen en een wieken, een ópgloren
En doovend deinzen; vlucht van groote vlinders, wit
Van zeezend manelicht op veld vol leeljenwit:
Lichtvlinders, boogjes glans uit manelicht geboren.

Zij spelemeien snel de lucht in, hoog en snel:
Blusschen haar glanzeboogjes vèr in 't schemergrijze. -
Dan zwieren zij weer neer, dippen naar golven, rijzen
En duiken met haar mee in 't zilverwaterspel.

Omruimte al ruimer wordt van glans. Maanluister breeder
Over moe staande duine' en zeeëdeinen spreidt;
Wake van rust, van veiligende teederheid....
- In 't diep doorzichtig Vèr roeit weg het slank geveder....

Violtjes.

Staan ze daar niet als kindren, de gezichtjes
Hoog op in 't vrool'ke zonlicht; zelve lichtjes
Van kleur, gevlamd, gebruind? Heel blij verluidt
Hun warme levenswil door 't kleuren-klaatren...
- Straks gaan de mondjes open. 't Lachenschaatren
Schittert al boven 't groene-aandachtige uit!

Leven.

Ik ben door 't schemerleven gegaan
Mijn Hope hoog in mijn handen.
Die straalde zoo licht als door slapende blâan
Het klare manebranden.
Ik kon niet weiflen bij haar licht -
Zelfs diepe doodgang voor mijn gezicht
Leidde naar lichte landen.

I.

Wat Leven is? - Het is 't gedwongen gaan
Langs even zichtbren weg, die opwaarts leidt
Van onzichtbaar begin uit Eeuwigheid
Naar eve' onzichtbaar doel in 't Albestaan,

Door vlakten vaag van wijde oneindigheid.
Wij meenen zelf te willen, zelf te staan
En te bewegen naar 't ons past - een waan
Door 't ijdel zelf als speelpop zich bereid.

En waar die pop ons uit de handen glijdt,
En onze handen leeg zijn als ons brein,
Wanen wij alles leeg, en 'niet te zijn'
Het eenig eind van al dit leefbeweeg;
En, beeldende onze toekomst naar zoo'n leeg
Brein-onding, schenden wij Gods heerlijkheid.

II.

Ik stond voor mijne toekomst, zooals staat
Een kind nauw droomenswakker voor zijn raam,
Spraakloos de mond en stil de handen saam,
Indrinkend glans van lichten dageraad.

En wijl het gouden licht al goudner gaat
Over het lachend land, en al wat aêm
In lucht dichtbij en ver heeft, luid te zaâm
In 't blij Sereene liedren juublen laat,

Het hem toch is als zong z i j n hart daarbij
Het aller-allerluidst; als waren zij,
De vooglen, licht en lucht en trillend land
En ook de wijde hemel met hem één,
Als waar h i j middelpunt, en hield alleen
Koningschap van 't bestaande in zijne hand.

III.

Ik ging door 't jonge leven, zooals kind
Gaat door bloeiende hei vol kleureschijn,
Vlinderspeel en blijde vogelrei'n,
De gretige oogen half van zonlicht blind;

't Hartje in de borst als waar 't een vogelijn,
Vleugelreê beidend om met lentewind
Te vliegen waar 't hem lust, en wat hij mint
Te nemen van lieve Aarde's lentefestijn.

Mij dacht: ik had geen vingeren genoeg
Voor 't grijpen van de schatten, die ik zag.

Maar toen ik naadre' en grijpen wilde, droeg
Onzichtbre hand die ver, en duister sloeg
Zwijgende nacht over mijn zonnedag. -

'k Zie 't leven toch zooals 't eens voor mij lag!

IV.

Drijft niet ons leven als een kleine boot
Op alombreedend, woelig-deinend vlak,
Omronnd door roerloos effen aetherdak,
En nachtstil, niet te peilen zeeëschoot?

Wij in het bootje, de oogen vragensgroot
Boven 't woel driftige naar 't Rustig Strak,
Spiedend of daar geen vriendlijk teeken sprak
Van kust van ruste die ons reede bood.

Maar 't aetherhoog blauwt zwijgend, nooit gestoord;
En uit het Stille Diep stijgt niet één toon -
't Verre is gesloten Nacht of Droomenschoon.

Toch zien we kust van ruste logenblinken,
Lachen en wenken en, nabij, verzinken....
En de zee golft en voert ons bootje voort.

Vrede.

Vaak is het mij of 'k als een vogel ben
Op reis naar onbekende verre stranden,
't Hart vaag herinn'ringsvol van schoone landen,
Waarvan ik naam en plaats noch weg meer ken;

Alsof daar eenmaal dierbaar teedre handen
Mij zacht vaarwel toewuifden.... of ik hen,
Die ik dáár liefhad, vaag in droom herken,
Als in droomzaal herinn'rings lichten branden.

Daar ligt een wijde zee - oneindigheid
Van uren - tusschen nu en toen, en de ure
Als 't land uit zee zal rijzen. Op dien tijd
Drijft aarde als de arke Noachs.... Als ik ture
En me op gedachtenvleuglen vrij laat drijven,
Speur 'k zilvergroen van vredigblijje olijven....

Mijn tempel.

'k Had met mijn kunst een tempel mij gebouwd,
De wanden van saffier en diamant;
Ik bracht er elken dag nieuwe offerand
Van paarlendroomen en gedachtengoud.

En daaromheen had ik een hof geplant
Vol schoone bloemen, heel een bloemenwoud....
Veel kleurenvlammetjes, blankteer, bontstout,
Gloeiden daar blij in liefdehulde-brand.

Toen werd een boek mij op den schoot gelegd;
Een vinger wees: 'Ziehier wat is gezegd:
Ten spot is uwe kunst; uw werk is slecht;
Uw diamant is glas, 't saffier is hout.'
En 'k hoorde als een, wien hemel wordt ontzegd...

'k Had aan mijn tempel levenslang gebouwd!

Einde.

'k Ben als een late bloem, die staat op 't duin
Verlate' en eenzaam. Niets dan grauwe luchten.
Voortschuivend langs der duinen vochten kruin;
Niets dan 't gemor der zee in moedloos zuchten.

Veraf... en verder... vogelschreigeruchten:
Haastige vogelscharen, zwart en bruin -
't Eenzame eenzamer. Nader het geduchte
Leger des Storms, bazuinend door het ruim.

Ik hoor het snuiven van de winde-rossen
Om 't duistrend duin; zij razen door de bosschen,
Geeslen de zee, en slaan de duinen wond.

Is dit het Eind dat grijpt met donkre handen
Naar mijn arm hart? - Ik voel 't zoo warm nog branden
Of niet de Dood maar 't Leven vóór mij stond!

Duin en bosch.

Zomersch duin.

I.

Nu wil ik niets zijn dan een kleine stem,
Heel needrig sprekend van de mooie dingen,
Die me op den klaren zonnedag omringen
In 't warmzacht duindal, waar de gele brem

Zoo gul haar gouden bloemenrei laat zingen.
Gegroet, bruin bijtje! - riep-je, bloemen, hem? -
Gons zacht, dat je haar zang niet overstem
Door 't zwartgetoon van je gonsjubelingen.

Heel stil de lucht die 't duinrijk stil omsluit;
Heel stil giet zon haar goudgeel daarin uit;
Vlindertjes luchtig door 't lichtbljje wuiven;
Dwergeiken, donkre tuilen boven blond
Van duinhelm, staan breed uit. Groot al in 't rond,
Dreunroep van zee, die over 't strand komt stuiven.

II.

De bijen gonsden en de vooglen zongen;
Kapelletjes vertelden van de zon,
En hoe zij zooveel stofgoud van haar vongen,
En hoe zij altijd meer nog missen kon.
- Daar was geen menschenstem uren rondom.
De zachte duinvallei leek wel een kom
Boordevol levend licht, daar neergevloten
Nu zon haar zomerbronne had ontsloten.
De hemel dekte stil met zuiver blauw
Wereld in 't ronde toe: niets kon daartusschen.
Alleen zag 'k aan den rand wat pluimerusschen,
Die speelden met het windje, dat heel flauw
Aandreef uit zee en dat hier rusten wou.

Heel ver was aarde en o, zoo dicht nabij
Die teedre hemel, dat de morgen mij
Een droom leek, glanzedroom, licht neergestreken
Waarin mijn ooge' in open hemel keken,
En Die mij zachtkens riep, en Zijne velden
Van eeuwig en vrede voor mij openstelde.

Duinen.

Mijn duinen! zilvriggroene blijde rei
Van hoogten, grilligruig dooreengezet,
Alsof een reuzenhand in stille pret
Je neder had geworpen op de spreij

Van 't eenzaam groene vroom, tusschen het vrij
Der wijde kust, en 't breede boomennet,
Beschermend tegen wind om 't land gezet,
Dat zwaar van oogst nu wacht op oogstgetij,

Wil-je over 't land heenkijken, of de zee
Begroeten, nu zij komt met vreugdgebruis
Van blanke golven uit haar zeeëhuis,
- Den gouden horizon - en vreugdlicht mee
Van zon en hemel brengt? 't Is me of ik zag
Je duinhelm wuiven met heel blijen lach!

Eikenoord.

Groenwereldpoorten wijken voor mij open...
Ik zie de sterke, slanke boomen stijgen
Naar zonne's guldzee, hoog hun bladertwijgen
Elkaar ontmoeten, waar de zon doet loopen

Breedste lichtgolven. 't Heele bosch laat doopen
Zijn bladerkindren, en zij, liefstil, nijgen
Hun groene lijfjes om heel veel te krijgen
Van 't warme guldlicht; wachten saàm bij hoopen

Omhoog, omlaag, terzij... Van àlle zijden
Zie ik jong volkje beiden; waaierwijde
Bladkinderstruiken boven 't groendiep glijden,
En gretig tot den zondoop zich bereiden.
Guller zendt zon haar lichtvloed naar beneê...
Nu drijft groenwereld in één goudlichtzee!

Morgen.

Haastig water met vroolijk gefluister
Rept door het statige hout
Rimpel en golfje vol spelenden luister -
Levende weg tusschen 't woud.
Stil staan de boomen bij 't ruischen en fluistren,
Ritslen en spritslen - één glimlachend luistren
Van loovren en twijgen, en varens die nijgen,
En zon in haar nimbus van goud,
En pluimschuddend volkje dat op gaat stijgen,
De snebjes vol morgenkout,
In den droomrigen dageraad, gouden ontstegen
Aan verten van vrede, verten van zegen
Op aarde in visioen nu aanschouwd.

Zomernacht.

Ik stond op 't duin onder maanlichte lucht,
Rein blauw, dat plechtig rees en teeder helde,
- Of 't aarde omveilgen wou - ver achter velden,
En ijle boomenlaan naar klein gehucht,

En stille duinrij, ingeslapen vlucht
Van doffe golven naast de lichtdoorwelde
Woelgolven van de zee. De lucht vertelde:
'k Hoorde altijd graag naar 't spreken van de lucht.

En in mij vingen aan, dankblij, te zingen
Uit lichtetijden lichterinneringen
Glanswoorden vol van liefde: vleugelwoorden,
Die altijd hooger ruischten; vredewoorden,
Die altijd heller straalden, tot zij blonken,
In 't blauw verspreid, als eeuw'ge sterrevonken.

Avond aan 't strand.

Nu is 't of alles rusten wil,
De hemel wijd en de duinen stil,
En 't dorpje in 't duin gezeten,
Wat nestjes bruin, 't kerkje in hun schoot,
En wat venstertjes blozend nog van rood,
Door zonne in 't west vergeten.

En naast de duinen de groote zee,
Zoo droomrig loom of zij zachtjes mee
Wil slapen en niet meer zingen;
Haar scheepjes, gevlijd op hun schaduw, dicht
Aan 't strand, veel bruine rankheid in 't licht,
Dat laatst uit de kim komt dringen.

Door het domm'len en droomen gaat
Een even herleven: kindergepraat,

Hoog - en dan weg, een geklater
Van rijke blijheid, die nog eens laat
Klinken goudklankjes door 't avondlaat....
Als een lach door de scheemring gaat er.

Stil en stiller, loomer, loom...
Duinen vaag in het dauwgedoom,
Dorpje met lichtjes bloode;
Kloppende klompjes dof in straat...
- Over heel het natuurgelaat
Rust: dag is gevloten.

Poëzie.

Vóór mij een blanke vlakte, teer stillicht
Droomend daarover; in dat droomrig-fijn,
Op hoogen troon van marmer, sneeuwigrein,
De Heerlijke met schittrend aangezicht.

En plechtig trad tot haren glorieschijn,
Vonkling van liefde en hulde in 't ooglicht,
Een stoet van paladijnen, hooggericht
Hun offerschaal vol purperen hartewijn.

Dan, als zeeruischen over zomerstrand,
Ruischten hun zangen, weeldediep, teerhoog,
Of brekende met dondergroot geluid
In vlammenpassieën van schoonheid uit.

En zeggend, over allen heen, bewoog
De Lieflijke, lichtplengend, hare hand.

Wrok.

De lucht hing laag in geelgrauw vale broeiing;
Het land lag stil, als voelde 't dat daarboven
Wolken van strijd en onrust samenschoven,
Vol weerlichtvlamverzet en toornegloeïing.

En over 't land bewoog - één samenvloeiing
Van wrokkende gestalten, maatloos sloven
Van tallooze eeuwen op hun nek geschoven -
Een grauwe schare in ordlooze vermoeïing.

Daar brak een momplen uit hun stugge monden;
Vlamoogen laaiden of zij dooden konden;
Hun droge lippen stuwden donkre woorden.

En of de wolken wee en vloek verstonden,
Bogen zij dieper over 't land, en zonden
Donderend vuur tot zij den vloek verhoorden.

Venetië.

O Sproke in marmer! boven klare waatren
In 't klaarder lichtblij van de lucht geheven;
Droomstede in steen bestendig, droom gebleven
Door klankende eeuwen heen vol wapenklaatren;

Een breede illusie van vergleden leven,
Staren Uw sprookpaleizen stil den laatren
Tijd aan - en droomen voort, en 't stemmenschaatren
Van wie Gij herbergt, lijkt U vreemd gebleven.

Is 't niet of 't glad, nauw wieglend water wil
Weren van U het storend werelddruischen?
Uw rankgeboogde rappe gondels kruisen
Droomstil elkaar, en door dat droomestil,
Komen tot ons menschstemme' en lach en oogen,
Als werkelijkheid tot oogen droombetogen.

Stille nacht.

Door den heel stillen nacht ben ik gekomen:
De vlakte één zalig rusten, één zoet droomen.
Strak, hooggericht, de zilveren takken zwaar
Van dauwgedrup stonden de boomen daar
Stiller dan al wat neêrlei, stilst van al -
Als had de Nacht hen bij zijn zachten val
Verrast midden in d'arbeid.

Manestroomen
Teerzacht... en altijd meer... en overal,
Totdat de omblauwde ruimte leek een hal
Voor hooge goden, die wel wilden dalen
Op die sneeuwrustig witte manestralen.

Een ommegang van glans, van teedren vrede.
- De blank verreinde stilte in gebede....

Heel ver.

Ik wilde ik kon je in mijn armen nemen,
 Dragen heel ver
Langs blanke velden en koele wegen....
 De avondster
Zou wel onze vriendlijke leidsvrouw wezen,
 Als over dagmoede landen rezen
 Avond- en nacht-
 Schaduwen zacht.

Ik zou je voeren langs rozenheg
 En vogelwoning.... heel ver weg....
Langs blauwende zeeën en duinige stranden,
Tot wij in Vrede-stede landden,
 Waar menschengelaat
Is als een bloem die opengaat,
Wijl zij in lichten vrede staat.

Daar zou ik je leiden....
Bloemige weiden
Zouden er spreiden,
En wuivender boomen groene nacht;
En gouden zangen zouden er bloeien,
En bloeme-vertellingkjes overgloeien
Der blijde heuvlen lachende pracht.

En het zou er zijn
Als blonde morgen in sprookjesland.
En wij zouden er dolen hand in hand,
In onze zielen heel teeder bewegen,
Of alles nieuw werd.... langs nieuwe wegen,
In vaste schoonheid van Vrede's zegen.

[Ik wil mijn ziele kleeden]

Ik wil mijn ziele kleeden
In blank gewaad van teederheden,
Haar vlijen om het hoofd een schoonen krans
Van blonde hagerozen pas ontloken,
Met dauw van dageraad's nauw aangebroken
Al-reinen glans.

Ik wil mijn ziele dragen
Hoog boven al het zwarte en lage,
Dat stoorloos haar omwijle warme schijn
Van 't reine Licht waaraan zij werd ontdragen,
Het teedre Licht, waaruit Gedachten dagen
Die met haar willen zijn.

Gelijk een vogel.

Gelijk een vogel moede nederstrijkt
Op 't nestje in loovren veilig weggeborgen,
En 't kopje slapend buigt totdat de morgen
Blij uit haar lichte wolkwaranden kijkt,

En zachtjes zegt: 'mijn heele hemel prijkt
Alreê met rozen van mijn liefde en zorgen...'
En 't is hem wèl dat nacht is opgeborgen -
Hij rept de vleuglen al, zijn moeheid wijkt! -

Zoo strijk ik telkens, Liefste, moede neder
Op 't nestje van uw liefde, tusschen loover
Van fijne huislijkheid, en als ge u over

Mij neigt na rust, ontwaakt mijn ziel of teeder
Haar wekte morgenglans tot Dag van Zegen -
Zij stijgt in 't licht het Licht der Liefde tegen.

Ideaal.

En, staande aan zee, zag ik op 't waterwijd,
Tusschen het zilver van de hemelzaal
En 't zilver van de zee, een breed gestraal
- Een brug van licht - benedenwaarts gespreid.

En waar 't gestraal rustte op het blank metaal
Der waatren, stond een krijger, kampgewijd;
Licht zocht zijn oog, en door het Licht geleid,
Hief hoog zijn hand de vaan van 't Ideaal.

De golven zwegen en geen wind ging om,
Toch hoorde ik dreunen of een reuzendrom
Rukte aan ten kamp, die hem betwisten wou,
Wat vóór hem glansde in hooge heerlijkheid.

Wee, zal mijn Held verwinnen in den strijd?
- Naast de Ideaaalsvlag rijst een vlag van rouw!

Naar verre kust.

Gelijk de schepen gaan naar 't verre strand,
De zeilen wijd, golvende stoomepluim
Tegen de gouden lucht die langzaam wijkt,
Zoo gaan ook mijn gedachten naar het land,
Waar zalig ik verwijl in grootschen droom.
Maar, drijvende, zien zij den horizon
Wel verder, verder wijken, maar geen kust
Die oprijst uit het wijde oneindig' ijl;
Geen Land van Licht en Vreê dat tegenglanst
En boven schemer van het daagsche daagt...
Ja, zelfs mijn Droom wijkt weg wanneer ik tuur.
En 'k zou verzinken in de breede zee,
Die om mij golft met woelig golfgeloei,
Als 'k niet in oogen, teerbemind en klaar,
Mijn Droom herglanzen zag, heel blank en rein,
En boven stormen sterk.

Dan neig ik 't hoofd,
En vind in eigen Ziel mijn Droom terug,
Kompas onschatbaar, dat mij henenwijst
Naar 't hooge Rijk van Vrede... nog zoo ver.

Zwarte rozen.

Ik droomde een droom deez' nacht van zwarte rozen:
Zij rezen geureloos in starre pracht.

Daar was noch zeeëstem noch looverkozen -
De stille maan ging door den bleeken nacht.

Om 't blank verloorne voelde ik rouwe en klacht
In 't hart der zwarte rozen lang bevrozen.
Vol hoovaardije breedden zij heur dracht,
In droeve ontaarding zelf door haar verkozen.

En 'k zag hoe hare donkre stenglen dronken
't Leven van alles waar haar schaduw strekte...

O, in dien teedren maannacht zacht ontblonken
Die zwarte rozen zegloos somber vlekten!

En 't werd me of ik in mensche'-ontaarding staarde,
Zijn zwarte zelfzucht vlekend weerlooze aarde.

Vivisectie.

O, dat ik spreken kon in taal van vuur
Van wat mijn ziel verschroeit: elk woord een spranke
Opstrevend tot getak van vlammenranken,
Heffend vlamkelken naar het hoog azuur!

Ik heb geschouwd in hel van pijn: het uur
Van sterven wreed verschoven; langzaam 't blanke
Fijn-vlijmend staal in 't krimpend vleesch; het janken
Met kunst gesmoord bij 't lijdend creatuur!

Mijn smart, mijn toorn, mijn schaamte om 't helle-wee
Zouden fel laaiend wereld overstijgen:
Onbluschbre kreet van hart dat niet wil zwijgen,
Zengende vloek uit onmachts vlammenzee,
Brandende drang om 't onrecht te bekrijgen,
Dat mensch tot duivlenwreedheid zinken deê!

Hoog begeeren.

Mijn voeten schrijden op donkere aarde
Mijn geest wil wijlen in sterrengaarde.

Ik stijg met de vooglen vleugelver;
'k Aanroep bij name ster na ster.

Die laten mij heilig heil aanschouwen:
Oogsten van troost in Liefde's gouwen.

Ik zwerf langs Zeeën, die zilvrig stroomen
Langs blanke landen, waar Droomen droomen.

In glansgewaden zacht zich kleeden
Gedachten die mijn ziel betreden.

Dan wordt mijn ziele een lichte zale,
Waar haar woorden bloeien, haar oogen stralen.

'k Zie biddend op tot haar schoon gelaat,
Tot alles in hare glorie staat.

En ik, in needrig maagdekleed,
Neig de knieën tot dienen gereed.

Kon ik maar dienen U, hooge reine
Glansgedachten! die om mij schijnen.

Kon ik maar maken mijn woordeklanken
Ruischende garven van vonkespranken!

Die zouden wel gloren door smartenzwart
Voor zoekend oog en angstig hart.

Of dat zij waren als vedelsnaren
Wier zingen droeven dag doet klaren.

Of dauwedrupkens in kuischen luister
Koelend der wonden bloedend duister.

Of kleine stille stem die gaat,
Waar maar een deurkiertje openstaat,

In 't hartchuis en blijft daarbinnen -
Bescheiden gast die men moet minnen,

Wijl warm zij spreekt in wijs beraad.

Maria Magdalena.

I.

Zij nadert. Losgegolfd de wrong der haren,
Gebogen, deemoedstille, 't matte hoofd,
En schuchter is haar tred, en uitgedoofd
Het vonklen van haar oog. - Bij tollenaren

Toeft Hij, wiens woord haar toeruischte uit de scharen.
Hem wil zij zien, die háár zelfs troost belooft...,
Daar treft Zijn blik den hare en zij gelooft:
Hij komt om het verloorne te vergaren!

Gezegend Hij, wiens roepstem zij mocht hooren. -
Maar snikkend aan Zijn voeten zinkt zij neer:
Zij ziet zich zelf besmet als nooit te voren.

De nardus vloeit; haar tranen vloeien mede...
Glanzend is Zijn gelaat bij 't ernstig teer:
'Vergeven zijn uw zonden. Ga in vrede.'

II.

Hij aan het schandhout, Hij, de schuldelooze,
 Wiens voetstap vrede brengt! Mijn Heiland, Gij
 Gemarteld en ik, zondaresse, vrij!
 Wee mij, dat ik ze aanschouw, de duldelooze

Ontwijding! - Neem m i j n leven, 't nuttelooze,
 Voor 't zijne, beulen!.. Waarom aarzelt gij?
 Niemand, die luistert. O, mijn stemme, gij
 Riept vroeger toch niet vrucht'loos tot de boozen!

Heer, ik kan niets; 'k heb zelfs geen tranen meer
 Voor u, die mij hebt opgericht ten leven.
 Ik d u r f niet weenen - 't Is mij of m i j n vingren

Die doornenkroon u om het voorhoofd slingren.
 Of Gij door mij lijdt.... Ik, i k heb misdreven,
 Aan mij de schuld en - Gij betaalt ze, Heer!'

Gestorven

Gestorven.**I.****Eerste wake.**

Laat mij alleen,
Verstoort de stilte niet;
Ik kan uw woorden,
Kan uw t r o o s t niet hooren!
Als holle klanken kloppen zij me in de ooren;
Als klanken tergend luid. - 'k Wil met mijn groot verdriet,
Dat niemand kan verstaan als ik, alleen zijn... 'k Heb
Zóó veel verloren!

Niemand die weet
Wat zij mij is geweest.
Midden in smarten,
In haar nacht van pijnen,
In doodnachte liet zij voor mij schijnen
Haar liefde en haar berusting, wat mij 't meest
Kon steunen als zij ging - waar ik niet gaan mocht!
- meest
Lichtend nàschijnen.

'k Wil enkel haar!
- Gun mij toch deze stond
Van gansch alleen zijn,
Gansch met hàar te zamen!
Harddruischend gaat het leven langs mijn ramen;
Hier is de lucht van haar, van woorden uit haar mond,
Van zonnelichtjes uit haar oogen vol... Ik wil
Ze alle verzâmen!

II.**Nacht.**

'k Zie maar één blik,
 Den laatste, teer,
 Lang, vòl, of voor den laatsten keer
 't Warm liefdeleven
 Uitvloeide in één vaarwel, wijl nimmermeer
 Het zich kon geven.

Ik hoor... een snik,
 Zoo licht... zoo w r e e d !
 Onmachtberustings matte kreet.
 't Gebroken zwijmen
 Der Lieve onder den Dood... Dofwreed,
 Bangwreed bezwijmen!

Altijd dien snik...
 Zoo stil, zóó stil
 Wordt alles om me of sterven wil
 Al wat daar ademt;
 Of alles wegebt, weg in doodzee, kil,
 Van nacht omwadend.

III.**Waarom?**

Ik boog de knieën en ik had geen woorden;
Ik wilde denken, maar mijn ooren hoorden
Altoos dezelfde vraag: 'Waarom, waarom?
'k Wilde berusten en mijn oogen zagen
't Jong-heerlijk lichaam door den dood verslagen...
Waarom, waarom?

Mijn hooge, reine Liefding, blank albaste
Vormbloeiing, waar de zuivre ziel aan paste
Als aan de leliekelk de leliegeur,
O, dat ik met mijn liefde u kon omvangen
En wakker roepen; kussen van uw wangen
De doodekleur!

O Hart van Liefde, die voor andrer lijden
Het heilig troostwoord kende, 't gul verblijden
Met hen die blijde waren, en wier voet
Nooit poosde in loomheid waar gij hulp kondt geven,
Die 't leven liefhadt, 't werkzaam, rijke leven,
En 't derven moet!

Ik wilde schreien maar mijn oogen brandden;
Ik wilde bidden, maar mijn droeve handen
Wrongen zich samen en mijn hart was stom. -
Niet morren wil ik, schoon mijn lippen beven;
O kon ik sterven! maar mij houdt het leven...
 Waarom, waarom?!

IV.**Hoe lang?**

En de Tijd gaat en 't harde Leven wil
 Voortschuiven eindeloos, eindloos, zoolang, zoolang
 Voorbij de plek en 't uur waarin gij zijt gestorven,
 En 't neemt mij mee al ben ik moegezworven,
 Hoe 'k ook naar u verlang,
 Ver van de plek en 't uur waarin gij zijt gestorven.

Al verder, verder weg....
 Zal daar een tijd zijn dat ik minder heet
 Mijn smart zal voelen branden?
 Ik wensch dien niet! Ik wil dat diep en wreed,
 Ik 't schrijnen voelen zal, totdat ook eenmaal 't zweet
 Des doods mij afleekt en mijn handen
 Breken van langgedragen leed.

Zoo zal ik wanen, Lief,
 Dat gij niet zoo heel verre van mij zijt,
 Wij nog elkaar behooren,
 En 't uur, waarin gij heengingt, zal zoo wijd
 Zijn kringloop rekken, totdat de Eeuwigheid
 Haar ruimten opent, en wij hooren:
 ‘Vereenigd voor altijd!’

V.**Stilte.**

'k Nader heel zacht.... Met duizend zorgen.
Of 'k u kon storen in uw langen nacht,
Vlij 'k bloesemsneeuw op uwe sponde iederen morgen...
Reiner is uw gelaat als hunne pracht.

Een kus - uw lippen blijven marmer.
O bange kalmte op 't al te stil gelaat.
't Zelfde gelaat maar a r m , o hoe onzegbaar armer
Als dat wat heel 't verleden stralen laat.

Toch dierbaar. - Zie, mijn armen vouwen
Zich om u heen, en door mijn ziele snijdt
Het scherpe weten dat 'k niet lang meer u zal hou'en,
Lievling.... die toch mijn lievling niet meer zijt!

VI.**Vóór de deur.**

'k Had haar zoo graag nog eens,
Voordat zij ons verliet,
Goênacht gekust. Zij zeiden:
'Beter niet.'

Zwaar, door hun zacht vermaan,
Sloeg mij hun medelij;
Niet zien... Nooit meer... En toch
Zóó dichtbij.

Toch: 'B e t e r n i e t'. - Dat woord
Grijnst me overal nu aan.
..... O, had ik
Niet verstaan!

VII.**Grafwaarts.**

Ik ben gegaan,
Ik kon niet blijven!
Mijn voeten gingen
Mijn harte voor;

Kòn niet meer denken,
Voelde ontnomen
Wat mij restte:
Volgde 't spoor.

Die leege plek
In 't helle duister,
Waar straks de baar nog
Had gestaan....

Mijn harte zag,
Mijn oogen hingen
Aan wat voor altijd
Nu zou gaan.

Ik volgde 't spoor,
Kòn niet meer denken,
Mijn voeten gingen,
Waar zij zou gaan.

VIII.**Met u.**

Voor 't eerst, sedert haar heengaan, ging ik uit,
 Schuwloom in 't menschevolle Buiten. Straten
 Vol blinkend huizenlicht en klinkend praten
 Vóór mij en achter mij met vreemd geluid.
 Als een slaapwandlaar ging ik, die gelaten
 Zijn droomdrang volgt, tot iets zijn schreden stuit.

Alleenlijk eigen leed leefde in mijn hart!
 Al breeder bruiste 't boven 't stratengonzen,
 Tot... iets mijn nachtdag doordrong: schokkend bonzen...
 Donkere ruggedeining... Uit dat zwart
 Een bloedend kind langs mij gedragen, 't donzen
 Gezichtje één wilde blik van schrik en smart.

Helpen als Gij! - Mijn armen vingen 't kind.
 Zijn sidderende lipjes wilden spreken,
 Toen - of het niet begreep - zag 'k de oogjes breken;
 't Grijpen der wilde handjes, zoo gezwind
 In 't grijpen van mijn hand liet af; zij leken
 Moe vlindertjes verwond door boozen wind.

Helpen als Gij! - En Uwe liefde nam
Mij zachtkens bij de hand; Uw woorde' ontogen
Me aan doodeslaap van zelfzucht. 'k Wend nu de oogen
Naar wereld, zonloos zwart! maar blanke vlam
Waar Gij eens gingt in lichtend mededoogen.
- En liefde-wijding heilgende om mij kwam....

Nu wijde 't werk de smart in mijn gemoed!
En elke taak zij mij, of Gij die geven
En deelen wildet, of Uw zachtgeheven
Zonne-oogen daarbij zonden zegengroet.
Ver... tòch met U!... Zoo kan ik verder leven
Zoolang als God wil - en Gods wil is goed.

Avondvrede.

De zee, in droomrig, langzaam wiegend glijen,
Drijft naar de kust uit vérbank wolkenland.
Wolkland waast breedend weg, gaat wijduit spreien
Zijn luchtig sneeuw wit langs der luchten rand.

Doorzichtig gouden horizonnen wijen:
Glorende verte' in gelende avondbrand, -
Tot stille weerglans teeder zich gaat vlijen
Op sluimerende zee en lucht en strand.

Is dit de Vrede ná het lichaam-scheien,
Als zacht de ziel haar vleuglen openspan?

Eerste groete.

Het is gekomen als een even
Opglanzen van geheimenis,
Sluier geheven
Van wat nu nog verborgen is.

Openwazen van de muren
Van heur kamer... Zij staat op wei
Vol meiezoentjes, onder azuren
Hemel in lentelieflijkste Mei.

Nergens eene stem. - Verblijven
In teeder-vredige innigheid
Van vóóraanschouwen. Eén voorbereien
Op komend schoone heerlijkheid.

Zij 't allerstilst... Nog in haar ooren
Zegenend geroepen zijn:
Stralend englenkopje naar voren,
Tusschen veel spelende engelijn.

Dragend haar rijke zoete weten
Als in heur handen een lelië blank,
Al het vroegere bleek, vergeten
In niet te vinden woord van dank.

Als kinderen.**I.**

Wij gaan als kinderen
In sprookjesland
Met ijlende voeten
En klein verstand.

Heel in de verte
In goudverschiet,
Blinkt er een lusthof
Zonder verdriet.

En van ons, telkens
Bij 't verdergaan,
Schuift de lusthof
Al meer van daan!

II.

De morgen is licht,
En de avond - vèr:
'Komt avond, hij komt wel
Met maan of ster;

Voeten die ijlen,
Zijn dan licht moe;
Oogen, die schijnen,
Vallen dan toe;

Lippen, die lachen,
Willen dan rust...'

Nacht is een sprookje
Nu zonne hen kust.

III.

En als de avond is, en zonne gaat,
En Nacht stil en zeker komt,
Staan wij als kinderen met angstig gelaat,
Staan wij als kinderen verstomd.

Visioen.**I.**

Over de stille landen, die in luister
Van Meiemaannacht lagen, zag ik dagen
Statige stoet als nooit mijn oogen zagen,
Ver uit het sluimerstil van woudenduister.

Hooge gestalten, die als helden waren
In deemoed zegenend den kamp volstreden;
En teedre maagden Rijk van Vrede ontgleden,
In sneeuwig kleed met leeljen in de haren.

En kindren, blank en blozende, die liepen
Op moll'gen maatval van hun bloote voetjes
Naast slanke vrouwen. Door den nacht ging zoetjes
Hun lief geluid - of jonge vogels riepen.

Ouden van dagen, in 't zachte-oogenschijnen
Nog wederglans van hart dat niet veroude;
Hun witte haren, tusschen bruine en goude,
Als aureool in teeder lichtverfijnen.

II.

In stil verbazen vlogen mijn droeve oogen
Te moet de glansgestalten die daar traden
In blankgeglans der eigen lichtgewaden -
Maanluister bleekte waar zij voortbewogen.

En toen zij bij mij waren zonden klare
Heel vriendlijke oogen streefzacht tot de mijne
Zoo zoete groete, dat ik voelde kleinen
Mijn vrees voor Dood, ja, alle vrees liet varen.

'Ween niet,' zeiden hun oogen, vòl ontloken
Of eerst na 't sterven hunne windslen vielen,
Teer door de lichaamskelk zag ik der zielen
Sneeuwreinen schijn, als maan door wolk gebroken.

Zacht roemden zij het leven, ziel gegeven
Door velerlei gestalte, en oord, en tijden,
Noemende Dood 'Geboorte', wyl hij leidde
Telkens tot reiner staat en hooger streven.

III.

Verklaard gelaat van mijne zielsbeminden
Tusschen hun aangezichten zag ik lichten.
Mij blankten open zilvren vergezichten -
Oogsten van troost die haast mijn oogen blindden.

O, Ziel van Liefde! in donker graf gedreven;
O, strengende armen! machtloos saamgebroken;
O, kinderoogen! vroeg en droef geloken,
Me in nooit aanschouwde schoonheid weergegeven ...

Hebt gij gehoord mijn roepen in de nachten
Als hard en zwart mij wanhoop overheerde,
En ik me in blinde, felle smarte keerde
Tot zwarter nacht waar 'k niets meer kon verwachten?

Warm, als liefkozende armen vol erbarmen,
Voelde ik hun liefde loutrend om mij neigen.
- O, mijn Geliefden! waar Ge ook zijt mijn eigen,
Voert Dood me eens weer ten leven in Uw armen?

Nu is de nacht.

Nu is de nacht of een koning groot
Zijn hoog paleis van rust ontsloot,
Gehouwen
Uit blauw saffieren Droomenrijk
De stilte gelijk
Liefkozende lippen, die zacht toevouwen
Moede oogleên over het dag-aanschouwen.

Rust.

Nu ligt als een zachtroomend meer de zee
Onder den hemel, waar geen zuchtje gaat;
En 't slanke helm, als moede kindren, staat
Op 't duin zoo stil, als droomde 't dommlend mee.

't Droomt àl: het strakke strand, de hooge kust,
Wegkleinend in het laag van lang verschiet,
De stille lucht, waarvan 't azuur vervliet
In 't wijkend wijd der kim: visioen van rust.

En door de stilte, 't mat wegglijdend gaan,
Voel ik de Groote Ruste mij zoo na
Voel ik mijn hart, als zwoegde 't hijgend voort
Naar effen rust - ik, die geen rust versta,
Maar smacht naar kracht om daad en levend woord! -
Met elken hartslag machtelooser slaan

Smart.

Naast mij, op stille voeten, schreed de Smart,
't Ontsluierd hoofd geheven, 't aanzicht bleek.
't Woud stond vol bloemen; de landouwe leek
Gaarde vol menschen met gelukkig hart.

Smart's afhangende hand heel stille streek
De bloemen weg.... de bloemen werden zwart;
Met hare zacht-omnachte oogen keek
Zij voor zich uit.... al 't komende werd zwart.

Verre achter haar sloeg uit de zwarte vlam
Der schaduw over menschen en landouwen
Verschrikking voer in 't woud door loof en stam ...

En 'k zag de Smart, met koninklijk gebaar
Van weemoed, hoogen hemel tegenschouwen,
Als viel heur gang op aarde haar te zwaar.

Terugblik.

Ik sta aan d' avond van wat is geweest,
 En blik terug. Vééllieve erinneringen
 In de avondgouden stilte mij omringen
 Als maagden, wit gekleed voor plechtig feest.

Dochtren van Schaduw, maagdenstoet bedeesd,
 Zie ik van verre schuchter samendringen
 Welkom! Niet noeme ik Schaduw vreemdelinge:
 'k Ging lãng met haar - ik zegen háár het meest!

O, nu de zonne zinkt, en teeder rood
 Het wijde, biddens-still' Verleên omvat
 Of hemel zijn trezoor van Liefde ontsloot,

Gloeit-òp wat schaduw leek en droeve stad
 Van rouw in purpren wijding; paarlenschat
 Daarin de tranen die ik eens vergoot.

Moede.

Ik zag haar zitten in 't avondsreen.
Roerloos en dof, - en heel alleen;

De moede handen ineen geleid,
Nijvre handen, moe vóór hun tijd;

De oogen droomloos, en droog, en mat,
Waaruit leed het leven gedronken had;

Doode oogen, groot open, als zochten ze lang,
Die 't kijken verleerden, voor 't vinden bang.

Achter haar teer jong groen. De lucht,
Wit met pluis van veerwolkenvlucht,

Wijkend boven de bezige stad,
Heel stil nu: menschen en kindren op pad

Naar 't lentfrisch buiten, allen langs haar
Met rappe woorden en leefblij gebaar;

En zij al kleiner en stiller, zóó stil
Als een doodmoede die rusten wil,

Maar nog eens 't leven vóór 't rusten gaan
Voelt grootvaag langs zich henengaan:

Strakwillende stroom, die menschwil slaat
Tot hij zich moe meedrijven laat.

Sterven.

Sterven.**I.**

't Is het Leven dat heengaat,
Stadig, stil,
Als zooveel dat altijd verder gaat
En toch niet heengaan wil;

Als elke tik van de klok, die uur
Nà uur slaat,
En nieuwe voortdringt, en ze één voor één,
Eén voor één sterven laat;

Als elke vonk in den vlammenen haard,
Vuur een poos,
Door 't vuur geboren, door 't vuur verjaagd
En gebluscht voor altoos.

Als elke klop van 't harte, warm
Leven-doortrild,
Dat met elke klop toch een levensdrop,
Een dropken levens spilt....

II.

De nacht is donker. - Buiten hoor
 Ik Z i j n e schreden gaan;
 't Is of zij poozen.... Of zij voor
 Mijn drempel blijven staan.

Blijven zij poozen? ... 't Is of mijn hart
 Stiller en stiller slaat;
 Of mij een groote, rauwe smart
 Plotsling te wachten staat.

De deur is dicht. Mijn lamp brandt hel,
 En weert den donkren nacht.
 Ik hoor Zijn stille roepen wel:
 't Is of hij op antwoord wacht.

Ik hoor Zijn stille roepen wel ...
 Het licht dooft om mij heen,
 In mijnen haard het vlammspel ...
 Al wat mij leven scheen.

Ik vouw in vrees de handen saâm.
't Roepen lijkt zoo nabij!
Iets sloop naar binnen door deur en raam,
Buigt ongezien over mij.

Iets vat mijn handen in looden vuist.
Mijn adem stukt... Genâ!
't Is of de zee door het duister bruist,
Een zee, waarin ik verga.

In breede baren van duisternis
Sluit over mij de zee,
In een afgrond van geheimenis
Slip ik geluidloos mee.

III.

Zooals de golven gaan en komen,
Komen en gaan,
Den schoot van heur moeder, de zee, ontnomen
Levenbelaân;

Zooals de bloemekindren komen,
Bloeien en gaan,
Den schoot van heur moeder, de aarde, ontnomen
Levenbelaân;

Zooals de starren gaan en komen,
Schittren en gaan,
Den schoot van heur moeder, 't heelal, ontnomen
Levenbelaân;

Zoo zal de zielevonk, ontnomen
Levenbelaân,
Aan de *W e r e l d z i e l*, het Godslicht, komen,

Groeien en gaan,
Gloren en deinzen, deinzen en gloren,
Door schijnbren dood heen nieuw geboren,
Tot nieuwe sfeer en nieuw bestaan,
Totdat zij alles zal verstaan,
En eeuwig 't Licht zal toebehooren:
De ziele, licht uit Licht geboren,
Kan niet vergaan, kan niet vergaan

Zóó, door 't G e m i s , suisden stemmen aan.

IV.

Toen Zijne stem, wellend uit diepen nacht ...
 Lichtend gelaat zag 'k over mij gebogen;
 Ik staarde in kalme, vriendlijk blikkende oogen:
 'Kom met mij,' wenkten oog en lippen zacht.

Mijn Gids had vleuglen, en op vleuglen vlogen
 Wij de aarde langs, die droomrig, dauwbevracht,
 Opglansde een wijl. Dan hooger, tot in pracht
 De sterrenzeeën om ons voortbewogen.

En de aarde glipte weg, een donkre kogel,
 In 't wazig-diepe blauw der holle luchten

'Ik heb geen vleuglen,' kreet ik en ik sloot
 Mij vast aan Hem, die voortzweefde als een vogel.

'Eens breng ik ze u. Zult gij dan 't volgen duchten?'
 En opziend, kende ik wie daar sprak: de D o o d .

Uitvaart.

Wij dragen hem uit: zijn tijd is daar.
Breng aan uw kransen
Van schoone gedachten
En daden; laat glansen
Wat ge onder hem wrocht als hulde op zijn baar;
Zacht roeme
Uw mond zijne weldaân; elk woord zij een bloeme
Voor 't doode Jaar.

De middernacht laat hoog in de lucht
Zijn sterren branden
Bij de uitvaart des dooden;
Onzichtbre handen
Breidden zacht het sneeuwen doodenkleed uit.
Heur leden
Gehuld in de rouwwade, sussen de steden
Haar wielgerucht.

Vreeze des doods de aarde overspreidt..
 Voor eene seconde
 Neigt zich in rouwe
 Alles in 't ronde,
 Voelt naadren 't O n z e g b r e , Groot-stille Nacht,
 Verborgen
 In schaduw der heemlen, een nacht - zonder morgen? -
 Huivrend verbeid.

Treê zacht tot de baar. Waar blijft uw groet?
 Stom zijn uw lippen
 En ledig uw handen!
 Geen tranen' ontglippen
 Uw oogen. Verbitt'ring daarbinnen woedt,
 Doet sterven
 Lichtblijde erinn'ring in de vlamroode verven
 Van haren gloed!

Gij mort, gij lijdt? Van uw lippen laat
 Dan vallen uw klagen,
 Nog eenmaal ontboezem
 Uw hart zijn vragen....

Maar - stel u ootmoedig voor 't doode jaar;
Hef stille
De teere balans van uw eigen wille
Tot goed en kwaad.

Nu vlij met ons den doode neer
In 't stil Verleden.
...Een deel van uw leven
Met hem is vergleden!
Zaagt gij er vele gaan? Wacht gij er meer?
Vol weemoed
Herdenk! - En dek zacht en in deemoed
't Graf van 't Weleer.

Jonge dooden.

Jonge doode.

Waarom, als stille Dood jonge oogen sluit,
Staan wij verslagen, buigend om de baar
Met weening droeviger, alsof dit waar
Smart die elke andre smart in zich besluit?

Als stonden wij op blijde bloemekust,
En zagen onzen schat op zwarte boot
Verraderlijk ontvoeren door den Dood -
Slachtoffer van Zijn alvernielingslust?

Is dan onze aarde een Eden, vol van schijn
Uit teedere oogen en uit harten warm?
- Wreed woedt er hartstocht, en menschliefde is arm:
Die kan niet veilgen tegen smart en pijn!

Wel hadt ge uw lievlings levenstuin omheind
Met teedre zorg, en rijklijk daar gebracht
Wat gij begeerlijk en weldadig acht -
Maar menschenliefde is klein en zij ziet eind

Noch aanvang; weet niet waarom wel begint
Dit aadmen hier op aard; noch waarheen leidt
Wat ons lijkt strenge Dood. In donkerheid
Van diepen nacht turen we onze oogen blind.

Wij kenne' alleen uit Occaan van Tijd
De kleine golf die ons d i t leven bracht;
Dit leven is ons D a g ; wij wanen Nacht
Al wat daarvóór en wat daarachter leit.

Alleen die kleine spanne op aard doorbracht
Heet L e v e n voor ons. Wat ons denken kan
Bevatten, leeft alléén! - O, kunt gij dan
Bevatten welke Macht zoo rijke kracht

Schonk aan dit jonge lichaam, dat nu zacht
En vredig nederligt, als zeide 't stil:
- 'Laat mij toch rusten; waartoe Hooger Wil
Mij geformeerd heeft, heb ik ál volbracht.'

‘Over stille oogen.’

Over stille oogen en lippen stil
Eeuwig nu geloken
Sprei uwe bloemen ter liefde der bloem
Droeviglijk gebroken.

O, laat vallen, zuchtenszacht,
Treurewoorden, woorden van klacht,
Dat zij niet storen den rustenacht,
Waar in zij ligt gedoken.

Neig uw hoofd en neig uw wil...
En zeg: ‘al mijne liefde had
Niet kunnen veilgen tegen leed;
Geen koestrende armen weren 't wreed
Waaien van wind; geen balseming
Geneest in 't hart ontgoocheling....

Zij was nog blij die henenging....'

Voor haar zachte oogen is Dood gekomen
En heeft gesproken wat niemand weet,
Maar over haar smarte-oogen gleed
Glimlach van vreê.... Ver weg van leed
Lei Hij haar voort langs vredestreamen.

Witte bloemen.

Maak schemer van licht in deez' donkre stonde,
Gij kinderen der Meie!
Wilt begeleien
Wat in levens Meie wordt weggezonden....

Ik heb gekozen
Rozen,
Heel blanke
Bloemen der Meie,
Die lichtend stonden,
Met teeder schijnen,
In 't dagverdwijnen.

De plek is zonloos, waar wijlen zullen
De jonge leden van ziel verlaten.
Wil warm en zacht ze in uw schijnsel hullen,
Langs doodestad-straten.

Maak schemer van licht... Gij, bloemen der Meie,
O, hoe ik uw gang met mijn lievling benije!

Mijn jongske slaapt al zoo lang.

Mijn jonkske slaapt al zoo lang
In stillen killen hof;
Mijn stem van roepen is dof,
Mijn lippen verleerden hun zang.

's Nachts als ik slaap, slaat hij even
Zijn vakerige oogjes open,
Komt naar mij toegelopen
Om mij een kus te geven.

Vlijt zijn hoofdje naast mij,
Nestelt zich in mijn armen....
'k Mag hem koestren en warmen -
Mijn hart is zoo blij daarbij!

'k Hoor weer vroolijk gaan
Door kamer en door gang
Zijn drukken trippelgang...
Voor 't speelgoed blijft hij staan.

De heele kamer wordt licht,
De wanden klaren en wijken;
De stralende sterren kijken
Naar mijn jongske's lief gezicht.

Dan wordt hij plotsling stil,
Ziet op naar hunne pracht
Of hij op antwoord wacht,
Of zich bezinnen wil.

O... verder en verder gaan
Zijn vluchtende voetjes!... Ik hoor ze!....
'k Wil mee!... Maar de gouden toortsen
Der sterren zijn uitgegaan!

En 'k sta alleen in nacht,
Huiwend, troostloos en dof,
In stillen killen hof,
Waar men mijn jongske bracht....

Geen andre hand rake mijn Doode aan!

Geen andre hand rake mijn Doode aan!
- Mijne zachte bloeme, die moest staan
Waar storm uw lente-teederheid verscheurde;
Lentbloemeke, die naar het zonnelicht
 U beurde,
 En nu verslagen ligt....

Ik heb uw moede voetjes menig keer
 In mijne hand genomen;
Ze zacht verwarmd met kussen heet en teer.
Nu nacht... voor altijd... voor u is gekomen,
Wil ik u dekken.... O, voor de eeuwigheid
 Van eenzaamheid,
 die volgt
 heb ik
 Nog geen afscheid genomen!

Doodendroom.

Ik had een vreemd visioen van nacht.
Op bleeke voetjes geloopt
Zag ik mijn doode te middernacht -
Het Dal des Doods lag open.
Een zwarte klamme rotsenrij
Dreigde donker ter wederzij,
- Maar de hemel daarboven was open! -
Met bleeke lippen fluisterde zij
Een beê van liefde en hope.

Blank in het duister blonk haar kleed,
En in haar zachte handen
Droeg zij haar warme teedre ziel,
'k Zag ze als een lichtje branden;
Het warme teedre schijnsel viel
Langs de rotsenwanden.

Geluidloos repten haar voeten voort.
Maar eenmaal keek zij om...
Had zij mijn klagend roepen gehoord,
Mijn snikkend vragen: 'Waarom?'
Ik meende... De echo gaf het woord
Dof en somber weerom.

Kleiner haar gestalte werd
Gaande door 't rotsennauw;
Al vager schim die in de vert'
Nog schemerwaasde flauw,
Maar 't licht van haar ziel al sterker werd -
Dat klom tot het luchtenblauw.

Kindertijd.

[Kindertijd]**I.**

Komt niet mijn jonkheid als een mooi, blij kind
Met schitterende oogen op mij toegelopen?
De rappe lippen druk met goudgeklank
Van jonge stem, die veel vertellen wil;
Beide armen vol van bloemen uit licht veld;
In handen takken, wit en rozerood
Van meibloesem, vol in zon ontbloeid,
Die maken om zijn zonnig lokkenhoofd
Als aureool van geur- en kleurenfijn.
- Welkom mijn Lente! Nu zon dalen gaat,
Is schooner nog het blinken van uw morgen.
Laat me u aan 't harte koesteren een wijl;
Laat me in uw oogen staren inniglijk....
Ik drink uw woorden, kus uw lief gelaat...
- Hoe is op eens de lucht zoo blauw, zoo stil?

Hoe vreedzaam lokt het wegje naar het duin,
En groet de zee uit haar wijd glanzend huis.
Daar zingt een vogel vèr, zoo klaar, zoo rein...
Uit groene koele lanen zachtens komen
Beminden, die 'k alleen nu zie in droomen,
Beminden, die al lange niet meer zijn...

II.

Stijg zacht nu, mijn Gedachten, als deez' nacht
De kleine wolkjes stijgen, vederzacht,
In 't diepe ontwaakte blauw van lentehemel.
Stijgen zij naar de sterren, - die daar staan
Als gouden kindren van de Moeder-maan -
Vlucht van wolkvogeltjes in lichtgewemel?

Breng tot mij weer dien droom uit kindertijd:
Op avondweide liep ik; wijd en zijd
Slieden de boomen; blauwe hemel daalde
Zóó laag in 't rond, dat ik aan d'einderrand
Er binnenliep, en met mijn kleine hand
Aanraken kon de sterren die er straalden.

Dat waren kinderen net als ik. En blij
Dat ik daar kwam! - Zij schikten naderbij
Op 't donzen gras der zachte hemelweiden,
Lang uitgestrekt, de hoofdjes bij elkaar,
En in het stroomend glanziggouden haar
Kelkbloempjes fijn die fijne geur verspreidden.

‘Waart ge ook op aarde?’ vroeg ik, en zij, zacht:
‘Daar werden wij in onze jeugd gebracht.’
- Dan 't snelle denken aan het kleine zusje,
De wangen bleek... in donkre kamer... weg
In zwarten grond achter den kerkhofheg,
't Eens kraaiend mondje zonder lach of kusje.

En moeder's antwoord, dof - bevende zucht
Van hartwee: ‘Zusje is sterretje in de lucht,’
En mijn opkijken plotsling strak naar boven
Met ook een zucht in 't kinderhart, een traan,
Een uitroep om naar zusje toe te gaan....
En moeder's arm gauw om mij heen geschoven.

Wel - was zij hier? en o, zoo duidelijk zag
Ik 't bloosgezichtje met haar schalken lach
En uitgestoken handjes, en daartusschen
Het spartlend mollig lijfje, rozerood
Scheemrend onder wit hemdje, knietjes bloot
Twee armpjes om mijn hals en heel veel kussen.

Zoo lagen wij dan lang en praatten druk,
Groot-lichte nacht om ons, en licht geluk
In ons - en grooter sterren nader kwamen,
En schaarden zich rondom, en hoorden mee,
En over menig sterrenaanzicht gleë
Glimlach van pret - zoo stoeiden wij te zamen!

'k Herkende ook velen vroeger doodgegaan:
Oom.... en een ander zusje.... en ook Diaan...
Zij woonden allen in mijn hemellanden;
Daar waren mooie velden, en een zee,
En sterrevogeltjes die floten mee,
En engelen met harpen in de handen.

Die droegen trouw mij weder 's morgens thuis
En dekten me in mijn bedje, en 't geruisch
Van hunne vleugels bleef zóó lange hangen
Om mij.... dat ik weer insliep, en eerst laat
Aan tafel kwam, maar met zoo'n vreugdelaat,
En 't hartje berstensvol van sterrezangen!

'k Zong ze in den tuin, terwijl 'k er weder zocht
Mijn englenvrinden, of 'k ze vinden mocht
Op wolk of boom....

O, Droom der kindertijen,
Ik voel me een kind als toen, daal neer tot mij:
Ik vind den weg niet meer! Breng mij weër bij
Mijn sterren en mijn ruischende englenreien!

III.

'k Heb tot herinringsfeest mijn hart bereid,
 Mijn kinderparadijs! zoo lang geleden
 Uit Eeuwigheid zacht voor mij neergegleden,
 In Eeuwigheid weer heel stil weggeleid.

'k Voel hoe Ge u over 't heden henenbreidt -
 Laat weer me Uw rijk van vrede en zon betreden!
 Voor mij geen spel als andren, geen verleden
 Van jolig jong zijn.... tòch, wat heerlijkheid

In nachten als het stil was en geen pijn
 Mijn waken stoorde; schoone gulden dagen
 Als 't hoofd niet bonsde en 't denken kon verdragen;

En Droomen op hun stralevoetjes fijn
 Aanzweefden en vertelden tooversagen,
 En 'k met hun meevloog in hun zonneschijn!

IV.

Wij zaten heel stil in ons groene huis
 Onder den lindeboom. De takken waren
 De wanden, en de mooie nieuwe blâren
 't Koele behang van onze kleine kluis.

Wij gluurden uit bladvenster: drukke paren
 Van vogelouders maakten veel gedruisch
 In goudlicht buiten, om voor 't kroost te huis,
 - Wij strooiden kruimels - 't middagmaal te garen.

Strooiden al meer en meer van onzen disch
 Op wanklen stoel. Zacht babbelden de mondjes:
 'Nog wat... Zij hebben honger.' O, stilte is
 Nooit lang van duur! Bij 't offeren van klontjes
 Wilde ieder z i e n ... Groen huis barstte uit elkaar. -
 Drukker dan vogels was vleug'llooze schaar!

V.

'k Zie weer de kinderkamer: 't doezelfijn
 Van witte bedjes tegen donkre wanden;
 De ronde tafel waar het nachtlucht brandde -
 Licht-eilandje in het waaszwart vriendlijk klein.

Twee hooge ramen, waar, als reuzenhanden,
 Boomen bewogen achter 't valgordijn,
 Als wind stoeide in den tuin, en maneschijn
 Met zilverstof doofde klein-eilandbranden.

Op...neèr - óp...neèr - ging ademhaling zacht
 Uit al de hoofdjes die daar sluimrend lagen,
 In rust nog blij - om wat ze in droomen zagen;

Zoet-effen ruisching, deinend door den nacht,
 Van kleine golfjes leven, pas ontdragen
 Aan lichtkust en naar menschenstrand gebracht.

VI.

Droom, midde' in dag, aan loome droomezee,
Waar Schouwens witte kust als droomland wijdde,
Mijn oogen vast aan 't slanke zeilenblijde,
Dat langzaam langs de glazen vlakke gleê.

Alom weeke eindloosheid van lucht en zee....
Aan verre kim een eindeloos verglijden
In eindloosheid, die wijd heure armen breidde....
Zacht glipte er 't water heen - en 't zeil ging mee.

Dan, als het kleine zeil met laatst geglim
Wegdook.... gansch weg in de open boog der kim,
Naar goudenstralend lichtend wonderland,

Voelde ik me als een verlaten op leeg strand,
Heimwee in 't hart.... heel mooie erinnering
Aan iets.... dat was.... en dat verloren ging.

VII.

Hoor!... Kleine voetjes door de stilte gaan,
Nu alles slaapt in huis en Nacht beneden
In onzen tuin heel zacht is neergegleden -
Stil, in zijn zwarte vleugels, zie 'k hem staan.

Alles is zwart. - Daar straks hing gouden maan
Haar lamp op boven witte wolkeleden,
Die langzaam langs den open hemel gleden -
Maar lang is maanlamp nu al uitgegaan.

De lichte voetjes tippen naderbij...
Gouden gezichtjes kijken op een rij
Mijn venster binnen - stralende gezichtjes,
Lichtkindertjes in geelgevlamde zij;
Zij groeten met hun gouden sterrelichtjes -
Uit donkren hemel daalden zij voor mij...

VIII.

Als dan de dag vol pijn was en heel leeg
De kinderkamer, alle rappe voetjes
En rapper mondjes in den tuin, eerst zoetjes
Aan 't spelen raakten, maar in 't vuur, ter deeg

Uitgalmden van de pret, en soms wel groetjes
Naar binnen wuifden, of, - als vreugde steeg
Tot uitgelatenheid, - en 't jongste een veeg
Van oudren broer of zus kreeg, alle snoetjes

Aan 't huilen met dat ééne, was het mij
Alsof mijn bedje een boot was, op 't getij
Van kinderlach en leed deinende mee;

Ik, vast door pijnbanden, één verlangen
Ook kind te zijn.... arm vogeltje gevangen,
Ter vlucht naar blauwe lucht de vleuglen reê!

IX.

Over mij 't neigen van een zacht gelaat....
Streeling van oogen, en van handenvlijen
Om mijn moe hoofd - nog teerder het omglijen
Van moeders medelijen, totdat gaat

Over mijn pijnen-moeheid lichtverblijen....
't Hoofdje aan haar borst op vleugelzacht gewaad....
Soms even opzien naar haar glansgelaat,
Zoo zonnig tusschen 't bruine lokkenglijen.

En, op een stroom van wee, lang ingehou'en
Mijn woorden.... druk begonnen... niet vol-end,
Daar moedertje toch alles weet en kent,

En vóórgevoelt - een zaligend vertrouwen:
Omveiliging van teerheid niet te breken;
En troost uit oogen, sproke zonder spreken.

X.

O, lieve zachte Moeder! met uw oogen
Die van heel verre komen, en toch zijn
Zoo heel dicht bij mij, dat mij hunne schijn
Verwarmt en blij maakt, - oogen als uit hoogen

Blauwschoonen hemel teeder neergebogen,
Met macht om al het droeve, alle pijn
Te stillen.... eer nog van uw lippen fijn
Troostwoordekens mijn harte tegenvlogen -

Wat is het toch dat om mij nederdaalt
Als gij u tot mij neigt en zachtjes kust...
Iets heel lichts, wonderbaars, ik kan 't niet noemen!...

Is het de zon die uit uw oogen straalt?
Mijn onrust gaat ter ruste in uwe rust....
't Is alles licht, vol geur van mooie bloemen....

XI.

Nu goudt het open over mij, 't Gewijde,
Het Mysterieuze Hoogste in menschenleven
Geopenbaarde, in dit zich innig geven,
Dit willen zijn om andren, wijdensblijde.

O, Moederliefde! Gij, gebenedijde
Afstraling van dat Grootte Liefdeleven,
- 't Onzichtbaar Wakende - met heilig beven
Aanbede', en vooraanschouwd in smachtend beiden,

Straal uit Uw glans over mijn zwak herdenken.
Ik ging ter beêvaart naar gewijde Stede
In stil Verleden waar Uw oogen wenken,

Uw oogen warm van wenschen en gebeden,
Liefkozing van begrijpen, teederheden
Niet uit te zeggen.... woorden zouden 't krenken.

Liedjes.

Liedje van zege.

Een liedje van zege,
Een zonnige zang
Wilde ik wel zingen
Mijn leven lang!

Vleuglige voetjes
Kwamen gegaan...
Bleven heel stillekes
Vóór mij staan;

Vlijden zich zoetjes
Naast mij neder;
Twee ronde armpjes
Veder-teeder;

Zoekende handjes
Vonden mij,
Maakten mijn harte
Sterk en blij.

Twee zachte oogen
Keken mij aan...
Zonne van zegen
Daar opgegaan!

Waar mijn gedachten
Zich henenwenden,
Zie ik de groetjes
Die zij mij zenden.

'k Zie ze in mijn droomen
Bij nacht en dag;
'k Voel door mijn beden
Hun licht, hun lach.

't Leven lijkt mij
Een rijk gedicht,
Een tooversproke
Van liefde en licht.

Een tooversproke
Door de oogjes verteld,
In tooverklankjes
Door 't mondje gespeld.

Een liedje van zege,
Een zonnige zang
Wilde ik wel zingen
Mijn leven lang!

Lente is gekomen.

Lente is gekomen
Met lachende oogen
Vol luchtblauw,
En mollig lijfje,
En stemmetje gauw,
En rozelijjes
Vol morgendauw.

Lente is gekomen
Op bloemevoetjes;
Met licht gebaar
Van een blozend poezlig
Handenpaar;
Om 't ronde kopje
Wat zijig haar.

Lente is gekomen
Mondje half open;
Woordeken zoet
Zong door de stilte

Mijn hart tegemoet;
De stilte zoemde:
‘Moesje, gegroet!’

Lente is gekomen
Met blijde geluidjes
Op zefiergesuis;
Geestige guitjes,
Vlug als een muis,
Gluren uit alle
Hoeken van 't huis;

Spelen om 't wiegje,
Heffen heel zacht
't Slaperig knuistje;
Kussen te nacht
't Zuigende mondje
Totdat het lacht;
Fluiten en veedlen
Door waken en droomen:
‘Lente is gekomen!’

Droome-vrouw, kom!

Droome-vrouw, kom!
En draag mijn kleine
In je armen, de rozereine;
Draag mijn kleine
Die slapen wil
Naar je droomhof
Manestil.

Kleine sterrekindren gaan
Met hun lichtjes al vooraan,
Oopnen de blauwe droompoort,
Zorgen dat niets mijn kleine stoort.

Maan schuift op haar venster zacht;
Roomblanke roosjes houden er wacht;
Maanlichte klokjes op zilvrige stelen
Zullen er fijntjes voor hem spelen.

Windvlugge elfjes, diedeldomdein,
Wiegen zijn wiegje op droomrig refrein.
Zullen er goudene laddertjes maken,
Die tot aan den hemel raken;

Daarlangs komen de engelijn
Die zoo graag met mijn kindje zijn;
Komen, als vlucht van sneeuwen duiven
Op rozepootjes, met vleugelwuiven.

Vóór Maan's gouden vensterraam
Scholen ze al hun kopjes saâm;
Hebben hun vleugeltjes klaargeleid,
Wachten nog maar op den juisten tijd.

Suja, suja, diedeldomdeine,
Droome-vrouw! kom
En vlij mijn kleine,
Vlij mijn kleine....
Die slapen wil....
In je droomhof....
Manestil....

Slaapliedje.

Slaap, kindje mijn,
Sluit je lipjes fijn,
En doe je oogen dicht, mijn oogenlicht;
Nu je zoo warmpjes nederligt,
Moet je rustig zijn.

Nu ben-je klein:
Ik hou je hoofd en je lijfje zoet,
En je wilde voetjes stil en goed
In twee handen mijn.

Eens zul-je grooter zijn:
Dan lig je niet meer in mijn armen neer,
Dan stap je door 't land als een heele meneer;
Eens zul-je grooter zijn....

Lipjes van karmijn,
Kon je voelen mijn kussen je leven lang...
- Als wereld boos is en 't leven bang,
Zal ik niet meer zijn.

Oud in lang wil 'k niet zijn!
Moedertjes hart is sterk en warm...
Zwak is en arm, wie geen kindje warm
Kijkt in de oogelijn.

't Hart zal zangster zijn...
Mijn leven lang... elk woord een zang,
Een beê tot God, dat Hij zacht je omvang',
Moogt Gods eigen zijn...
Slaap... kindje... mijn..

Twee lichtjes zijn je oogen.....

Twee lichtjes zijn je oogen, mijn kindekijn!
Die stralen zoo diep in het harte mijn,
Dat alles blij licht wordt daarbinnen;
Dán juicht het er luide, dán vrediglijk stil,
Of mijn hart al maar loven en minnen wil,
Al maar loven en minnen!

Twee grijpertjes zijn er je handenpaar,
Die stoeien en grijpen en houden maar;
Je speelsche bloemhandjes, mijn kleine,
Zij houden mijn denken en droomen vast,
En binden mijn ziel aan mijn lieven gast,
Aan mijn Lief-zoetelijne.

Twee sprokenvertellertjes, teer en rein,
Zijn je lippen, rood als roô-rozelijn:
Wat kunnen die lachen en praten

In een toovertaal die niemand verstaat!
Maar - moedertjes kennen kleinkinderpraat,
Daar kun-je je op verlaten!

Het lieflijkst en roerendst vertellen zij
Als over je kijkertjes allebei
Moede oogeleën neer zijn gegleden,
En droomen komen - lichtkindertjes klein -
En je lach zegt, dat je in hun samenzijn
Weerziet droomschoon verleden.

Twee springertjes rap bei je voetjes zijn:
Die worden niet moede al zijn ze zoo klein,
Die weten zich lustig te roeren!
Op mijn knieën houden ze danspartij,
En je kraait, of je heel de wereld daarbij
Wel meê ten dans woudt voeren.

Twee mooie schelpjes, rozegetint,
Zijn je open ooren, mijn schuimeblank kind,
Die vaag echo-klankdrupjes vangen
Van boos, booze menschzee, die bruist en druischt...
Hoeveel van al wat naar binnen ruischt
Blijft in je hoofdje hangen?

Twee open oortjes, twee voetjes rap,
Twee speelsche handjes in 't grijpen knap,
Twee lippen, reinrood als roô-rozen,
Twee oogen: twee lichtjes, waar nog in gloort
Weerglans van sterren uit sterrenoord,
Toen je onder sterren mocht poozen...

Gij, levensgeleidertjes allemaal
Naar 't hart van mijn kindje, die 't menschentaal
En menschenwijsheid zult leeren,
Mijn liefde zal branden rond u, en haar schijn
Heel blank en heel rein en heel sterk zal zijn
Om zwart en onrein te keeren.

Mijn kroon en mijn kleinoed, mijn zoete plicht,
O, mijn levensgedicht, met je lief gezicht
Door krullend gouddons omhangen,
Zangvogeltje-blij met je lach als kristal,
Mijn gunstenrijk zonnetje, mijn heelal,
Dat ik juublend houd omvangen -

Ik wou je wel dragen mijn leven lang,
Behoeden voor smart, verblijden met zang,
En je voeden met eigen leven.

Kon ik óók maar groeien als jij groeien gaat...

- O God, die verstaat m i j n kleinkinderpraat,
Voor mijn kind wil 't beste geven!

Goê-nacht.

De zachte stemmen van den nacht
Roepen zoetjes: 'goê-nacht, goê-nacht.'

Eenzaam ligt de lindelaan....
Vleugelhoede gedachten gaan
Slapen als vogeltjes tusschen de blaân.

In de àltilte nog 't hart even praat
Innige woordjes....
 als teeder òpgloren
Van witte bloempjes in 't woud verloren....

Hemel hoog boven
 Opengeschoven,
Nu aarde's gaarde
 In duister staat.

Zingeling.

Zingeling ging door het bosch
Over naalden, over mos;
Langs de stammen naar de wijde
Looverwoningen klom hij blijde,
Maakte er alle keeltjes los:
Zingeling ging door het bosch.
Zingeling liep langs het veld;

Zette er stapjes ongeteld.
Alle kevertjes op den akker,
- Heisa hopsa! - riep hij wakker.
Alle kwamen toegesneld:
Zingeling liep langs het veld.

Zingeling zat op het duin,
In den groenen pluimentuin;
Over thijm en eglantieren
Liet hij bieken en torretjes zwieren;
't Gonsde er druk langs dal en kruin:
Zingeling zat op het duin.

Zingeling trok langs de zee:
Sneeuwen meeuwen zweefden mee.
Over 't spelend golfjesdansen
Liet hij zijn guitige oogen glanzen;
Alle golfjes lachten mee:
Zingeling trok langs de zee.

Lucht en bosschen, duin en veld
Hebben van Zingeling verteld.
Oov'ral waar hij kwam getogen
Vroolijke wijsjes en deuntjes vlogen.
Mooie kleuren, naar 't hem bevalt,
Hebben de bloemen uitgestald.
Al wat vleuglen droeg of beenen
Repte zich achter zijn blijheid henen.

Heel uit dorp en stad, bij hoopen
Kwamen kindren aangelopen:
Mondjes snappende, schoentjes klappende,
't Joelen en draven wèl gewend:
Onder de drukken de drukste bent!
Zing'ling kuste hun kopjes-rond,
Zing'ling zoende hun zingenden mond.
Heisa hop! Langs veld en wegen

Was 't één fladd'rend jubelbewegen,
Alsof 't heele wereldrond
In lichterlaaie blijheid stond.

Zingeling, de lustige klant,
Trok met zijn stoet door Lenteland.

Liefde.

Liefde kwam tot mij zoo zacht
Als lentegeuren in lentenacht.

'k Voelde haar bloeien langs mij gaan
En alles in mij is bloeien gegaan.

Alles in mij werd morgenblank:
Vogeltjes floten hunnen dank;

Over de stille bosschen ging
Windevleugel-ritseling,

En mijn hart dien morgen kweelde
Als een leeuwrik zijn liedrenweelde.

Waar ik ga of sta.

Waar ik ga of sta,
Lig in slaap gebogen,
Vèr ben uitgevlogen,
Volgen mij twee oogen,
Teedere oogen na.

Zooals golfjes kabblen
In een lentenoen,
Teeder-vroolijk babblen
Met het jonge groen;

Ruischen, ruischen, ruischen,
En in wedloopspel
Mee in 't hart gaat bruisen
Wondre liedrenwel;

Zooals bloemen bloeien
In de zoele lucht,
't Kelkje doen ontvloeien
Zoete aromenvlucht;

Luiden, luiden, luiden,
Met haar tooverschel,
Sprenklen geur-geluiden,
Als vroegen ze: 'Ziè-je me wel?'

Zooals kinderlippen
Uit den rozemond
Lachend laten glippen,
Wat jongzieltje verstond;

Vragen, vragen, vragen
Met hel-blij geluid,
Of in bloemehagen
'n Lustig vogeltje fluit;

Zooals sterren groeten
Met hun toortsjes zacht,
Strooien voor haar voeten
Glans tot nacht weer lacht;

Zingen, zingen, zingen....
Tintel-liedekens blij,
In mijn harte dringen,
Hemel waan nabij;

Ruischt, en juicht en fluit er
Toovermelodij,
Lente-liefde luidt er
In en boven mij,
Denk ik aan die oogen....

Waar ik ga of sta,
Lig in slaap gebogen,
Ver ben uitgevlogen,
Volgen mij die oogen,
Die twee oogen na.

Van zachte waatren.

Zij komen geschoven, zoetjes geschoven,
Hobbelbobbel, kristallig klaar,
Met korte klokjes even naar boven,
Zijigjes achter en naast elkaar;
Van ver weg, langs stille vlakke,
Uit diepe, koele, milde wel,
Droomrig groen onder 't groen getakte,
Zonnighel onder 't zonnespel;
Dommelzacht in den schaduwdommel,
Waar 't langs 't bruine huisje glijdt;
Vaagjes slaande met licht geschommel
Tegen des vondertjes vastigheid;
Even fronslend om een voetje,
Spiegelwiegelend het beeld
Van klein menschje, een kindersnoetje,
Waar veel waarig haar om speelt;
Dan à glans weer tusschen wijje
Groene weideweelden voort,
Naar 't afdalend blauwe vrije,
Waar een zilvrig stadje gloort;

Blanker, klaarder - o zoo'n lange
Baan van tintelvrolijk licht,
Zonne's volheid opgevangen:
Blijend heel het vergezicht!
Altijd verder, zachtjes, zoetjes
In breedvredig voortgewoel:
Waatren stil op glanzevoetjes
Eén van zin naar 't verre doel....

Mijn ziel is in mij.

Mijn ziel is in mij als een kind
Dat droomt, terwijl zijn voeten bloeden,
Van vleugels verloren, die hij, de moede,
Wel eenmaal wedervindt.

Nu wil ik zingen

Nu wil ik zingen van bloemen en dingen
Gewonnen uit dauwe, gesponnen fijn
Van zonnestralen en regenrein.

Zingen van geur van teedre seringgen,
Van zoete meie en witte jasmijn,
Van rozenranken, en leeljen slanke,
En vlindervlerkjes, goude' en blanke,
Boven violen en roosmarijn.

Zingen van iris, paarse en saffieren,
Smaragden halmen, robijne' anjelieren,
Waar zonnemaagden den hemel mee sieren,
Als zij er glijden op wolkjes hoog
Langs den glorenden regenboog.

Dan wil ik garen van purprende blâren
Blinkende dauwe - en zalig zijn...

Dronken van dauwe en zonneschijn,
Droomen van land waar geen zonden zijn...